ΕΤΟΣ Δ' — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 20 Ἰανουαρίου 1891 — Ἀριθ. 196

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΕΧΟΜΕΝΑ

Σχολεῖον ἐν φυλακῇ.—Ἀναμνήσεις ἐκ Ρουμανίας (ὑπὸ Ἀθηδίδος).—Ἄσυλον παρ-λίκων παιδαγωγῶν (ὑπὸ κ. Εὐρυδίκης Βοΐλα).—Γάμος ἐξ ἔρωτος ἢ ἐξ συνοικεσίου; Γυνὴ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς (ὑπὸ κ. Μαρίας Πιέρ.—Εἰδοποιήσεις Ἱστορίας. — Γυναικεῖος Κόσμος.—Μόζαρ (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κινδόνη).— Ποικίλα Ἀλληλογραφία.—Συμβουλαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΑΙΣ

Μεγαλοπρεπὲς ἀπὸ διετίας ὑψοῦται μέγαρον εἰς τὸ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς διάστημα, μὲ ὄψιν χαρωπήν, μὲ ἐξωτερικὸν πλούσιον καὶ καλλίτεχνον. Φαίνεται ὡσεὶ μειδιῶν πρὸς τὸν ὡραῖον τῆς Ἀττικῆς οὐρανόν, ὡς ἀποτελοῦν ἕνα ἐπὶ πλέον στολισμὸν τῆς φυσικῆς καλλονῆς τῶν περιβαλλόντων αὐτὸ τοπείων.

Δὲν εἶναι ἔπαυλις, ἔνθα προνομιοῦχοι τῆς τύχης διέρχονται ἐν ἀμερίμνῳ ἡσυχίᾳ τὰς καυστικὰς τοῦ ἔτους ὥρας. Δὲν εἶναι μουσεῖον, ἀλλ' οὔτε ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, ἅτινα ἡ γενναιοδωρία τῶν πλουσίων ἱδρύει πρὸς παροχὴν ἀσύλου εἰς ὀρφανὰ καὶ γέροντας, εἰς πάσχοντας καὶ ἐγκαταλελειμμένους.

Εἶναι φυλακαί! Προσφέρουσιν ἄσυλον εἰς ἐκείνους, οὓς ὁ νόμος ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, ἀπὸ τῆς μητρικῆς ἢ συζυγικῆς ἀγκάλης, ἀπὸ τῆς ἀγάπης τῶν τέκνων, ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, διότι παρέβησαν τὰς διατάξεις αὐτοῦ, διότι ἠσέβησαν ἢ κατεχράσθησαν τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν ἡ κοινωνία καὶ ἡ ἐλευθερία παρέσχεν αὐτοῖς. Καὶ εἰς τὴν πρώτην καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίστασιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἄνδρες, γυναῖκες ἢ παιδία εἶναι θύματα τῆς ἐλλείψεως ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς μορφώσεως, θύματα κακῆς ἀγωγῆς, θύματα τῆς πολιτείας.

Ὁ εἰπών ποτε, ὅτι ὁ ἱδρύων σχολεῖον κατεδαφίζει φυλακὴν εἶχε δίκαιον. Ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ἡ ἐλευθερία βαίνουσιν ἀπὸ κοινοῦ. Ἡ ἐλευθερία ἄνευ ὑγιοῦς ἐκπαιδεύσεως — ὡς συμβαίνει δυστυχῶς παρ' ἡμῖν — μεταβάλλεται εἰς ἀναρχίαν. Ταύτης δὲ θύματα εἶναι οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Τὰς γυναικείας φυλακὰς τῆς πρωτευούσης εἴχομεν ἐπισκεφθῆ πρὸ τριετίας, καὶ ἐν σειρᾷ ἄρθρων εἴχομεν τότε ἐκθέσει τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν αὐτῶν καὶ προὐκαλοῦμεν τὴν προσοχὴν τῶν κυριῶν τῆς πόλεώς μας καὶ τῆς ἐκκλησίας εἰς βελτίωσιν τῆς θέσεως αὐτῶν. Καὶ μετηνέχθησαν μὲν αἱ τότε φυλακισμέναι τρεῖς ἢ τέσσαρες γυναῖκες εἰς ἀνετώτερον οἴκημα, οὐδεμία ὅμως ἐλήφθη μέριμνα οὔτε περὶ θρησκευτικῆς αὐτῶν μορφώσεως, ἀλλ' οὔτε περὶ παροχῆς ἐργασίας.

Πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ μεγάλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ εὐεργέτου κ. Συγγροῦ ἱδρύσεως τῶν νεοδμήτων φυλακῶν, ἐν αἷς δύναν ται ἀνθρωπίνως νὰ διαιτῶνται οἱ κατάδικοι, οὐδεὶς τῶν παρ' ἡμῖν ἐμερίμνα περὶ τῶν φυλακισμένων. Οὐδεὶς ἐκ τῶν δυναμένων καὶ ὀφειλόντων νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς τύχης τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος διενοήθη, ὅτι δι' ὀλίγης καλῆς θελήσεως, δι' ὀλίγης ἐνεργείας, δι' ἐλαχίστων θυσιῶν ἠδύναντο νὰ ἀποδοθῶσι τόσα τέκνα ἀπολωλότα εἰς τὴν πατρίδα, τόσοι βραχίονες εἰς τὴν ἐργασίαν, τόσαι ψυχαὶ εἰς τὸν Θεόν.

Καὶ ὅμως μόνη ἡ λέξις φυλακὴ ἐμποιεῖ φρίκην εἰς πᾶσαν εὐαίσθητον ψυχήν. Ἐὰν ἡ φυλακὴ περιβάλληται ὑπὸ καλλιτεχνικῶν κιγκλίδων, ἢ ὑπὸ σιδηροφραγμάτων, ἐὰν οἱ τοῖχοί της εἶναι ἐκ γνησίου πεντελικοῦ μαρμάρου, ἢ παλαιοὶ καὶ ἠρειπωμένοι, εἶναι πάντοτε ὅριον ἀποκλεῖον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἣν ὁ Θεὸς δὲν ἀποποιεῖται οὔτε εἰς τὸ ἐλάχιστον τῶν ζώων του. Εἶναι τόπος κλειστὸς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου, ἔνθα οἱ στεναγμοὶ καταπνίγονται, ἔνθα αἱ φωναὶ τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ πόνου μένουσιν ἄνευ ἠχοῦς, ἔνθα τὰ δάκρυα ρέουσιν ἄνευ παρηγορίας!

Ἡ βασίλισσά μας, ἡ εὐγενὴς αὕτη καὶ γενναία καρδία, ἥτις κατέστη ἡ ἀληθὴς πρόνοια τῶν πασχόντων καὶ ἐγκαταλελειμμένων, ἡ σπεύδουσα πάντοτε προθύμως, ὅπου ὁ πόνος τὴν καλεῖ, ὅπου δάκρυα χύνονται, ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη γυναικείας φωνῆς πρὸς παρηγορίαν, ἐμερίμνησε καὶ περὶ τῆς ἀποκλήρου ταύτης τάξεως.

Τῇ εὐγενεῖ πρωτοβουλίᾳ αὐτῆς ἱδρύεται σχολεῖον ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ. Διὰ τὰς γυναῖκας,—καίτοι εὐτυχῶς ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι ἐλάχιστος,—καὶ διὰ τοὺς ἀνήβους ἰδία ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ διδασκαλία εἶναι ἀληθὲς εὐεργέτημα. Ἡ θρησκεία, ἡ ὁμιλοῦσα πάντοτε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους περὶ Θεοῦ καὶ καθή-

κοντος εἶναι ὁ ἠθικοποιητικώτερος ἀναμορφωτὴς τῶν ἀποπλανηθέντων δυστυχῶν τούτων ὑπάρξεων. Διαπρεπὴς θεολόγος, ὁ παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Α.Μ.τῆς Βασιλίσσης προσκεκολλημένος, κ. Λαμπάκης ἀνέλαβεν, ὡς πληροφορούμεθα τὴν θρησκευτικὴν τῶν φυλακισμένων διδασκαλίαν. ἡ λογία δὲ κ.Κ.Κεχαγιᾶ τὴν μετάφρασιν ἀναγνωστικοῦ βιβλίου. Εὐαγγέλια δὲ ἱκανὰ ἀπεστάλησαν παρὰ τῆς βασιλίσσης πρὸς τὰς δυστυχεῖς αὐτὰς ὑπάρξεις. Ἐν Εὐαγγέλιον δι' ἕνα δυστυχῆ εἶναι ὁ ἀγαθὸς ὁδηγός, ὁ προσφιλὴς σύντροφος, ὁ πιστότατος φίλος του. Ἡ ἀνάμνησις τῆς τελευταίας ἀναγνώσεώς του διασκεδάζει καὶ ἐνισχύει τὸ πνεῦμά του κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀπομονώσει ἐπιβαλλομένην αὐτῷ ἐργασίαν. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ θείου Εὐαγγελίου ἔχει εὐεργετικὸν καὶ ἔνδοξον προνόμιον. Δι' αὐτῆς ὁ πάσχων λησμονεῖ καὶ τὴν κόπωσιν καὶ τὸν πόνον, καὶ τὰς τύψεις αὐτὰς τῆς ἀείποτε μεμφομένης αὐτὸν συνειδήσεως.

Ἡ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου λοιπὸν διάπλασις τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἔσται εὐεργετική. Ἐὰν δέ, ὡς ἐλπίζομεν, καὶ ἄλλα ἠθικὰ ἢ τεχνικὰ μαθήματα προστεθῶσιν, ὁ σκοπὸς τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης θὰ στεφθῇ ὑπὸ ἀδιαφιλονικήτου ἐπιτυχίας καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία θὰ ὀφείλῃ εἰς τὰ ἀνεξάντλητα φιλανθρωπικὰ αὐτῆς αἰσθήματα τὴν ἠθικοποίησιν μιᾶς τάξεως δυστυχῶν, οἵτινες, τίς οἶδε ὑπὸ ποίας περιστάσεις καὶ ἐν τίνι ψυχικῇ καταστάσει διέπραξαν τὸ κακόν.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ε΄

Φαιδροὶ τῆς ἀνοίξεως ὀπαδοί, συνοδοὶ τῆς ἐρώσης ἀηδόνος, σύμβολα τῆς ἱερᾶς καὶ θερμῆς ἀγάπης, ἀμυγδαλῆ, πασχαλιά, ἀκακία, διανοίξαντες τοὺς κόλπους τῆς λευκοϊόχρου στεφάνης σας, ἀρωματίσατε τὴν ἀτμόσφαιραν, ἀφ' ἧς ἐξηντλήθη τὸ μῦρον καὶ τὸ ἄρωμα κατὰ τοὺς μακροὺς τοῦ χειμῶνος μῆνας. Ἰδοὺ ἡ ἐαρινὴ αὔρα ἐχαιρέτησε τὴν φύσιν, ἰδοὺ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐθέρμανον τὴν πόαν, τὴν βοτάνην καὶ τὰ ὑψικάρηνα δένδρα, ἰδοὺ αἱ χελιδόνες ἐπανακάμψασαι πτερυγίζουσι περὶ τὴν θόλον τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ κωδωνοστασίου, ἀποδιώξασαι ἐκεῖθεν τὰ μέλανα πτηνά, τοὺς χειμερινοὺς κατοίκους των. Εἰς τὰ δάση μελῳδίας διαχύνουσι τὰ καλλίφωνα πτηνά, τονίζοντα τὸ ᾆσμα τῶν ἐρώτων των. Τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν κελαρύζοντα προσδέχονται τὸ χλοηφόρον κάνιστρον τῆς διωκομένης χλωρίδος ὑπὸ τοῦ ποταμίου θεοῦ· αὕτη δὲ στεφανηφόρος διατρέχει τοὺς λειμῶνας καὶ τὰ ἄλση, διασκορπίζουσα ἄνθη καὶ ὀπώρας διὰ τοῦ κέρατος τῆς Ἀμαλθείας.

Ἄσματα γαμήλια, ὅμιλοι αὐλητῶν, παραστάσεις βακχικαί, ἦχοι κροτούντων ὅπλων, ποδηλατισμοὶ ἵππων ἀντηχοῦσιν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου· ἡ δὲ Ἀπολλώνειος πίτυς μὲ τὸ βελονοειδὲς γραφικὸν φύλλωμά της πρασινίζει ἀνὰ τὰς καλύβας καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἔνθα ψάλλεται ὁ Ὑμέναιος.

Μὴ ὠχριᾶτε καλλίσχημα τοῦ ἀγροῦ ἄνθη, μὴ ζηλεύετε πρασινόμορφα τῆς κοιλάδος δένδρα, ἂν ὁ ἐρῶν χωρικὸς πρεσβεύων ἀρχαίαν παράδοσιν τῶν προγόνων του ἐξέλεξεν ἀνθ' ὑμῶν γαμήλιόν του δένδρον τὴν ἀειθαλῆ πίτυν, ἣν μεταφέρει ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν Καρπαθίων καὶ Τρανσυλβανικῶν ὀρέων· σεῖς ὑπῆρξατε οἱ μάρτυρες τοῦ πρώτου ἀγνοῦ ἔρωτός του, ἐκείνη τὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος του. Συγγραφεύς τις λέγει: «Ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τοῦ τάφου φυτεύει τὸ δένδρον τῆς ἐλπίδος, καὶ πέραν τοῦ τάφου ἐλπίζει» καὶ ὁ ἐρῶν χωρικὸς φέρει κατὰ τὴν γαμήλιον πομπὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀειθαλῆ πίτυν διὰ τὴν τέλεσιν τῶν γάμων του καὶ ἐκδηλοῖ οὕτω δι' αὐτῆς τὴν πίστιν, τὰς ἐλπίδας, τὰς ἐφέσεις καὶ τοὺς πόθους τῆς καρδίας του καὶ τέλος τὴν σχέσιν του μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ. Οἱ ἑνωθέντες ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ὑπὸ τοὺς κλώνους τοῦ ἀειθαλοῦς φυλλώματος θὰ ὦσιν ἡνωμένοι καὶ μετὰ θάνατον, ἀπολαμβάνοντες τὴν σκιὰν καὶ τὴν δρόσον της. Ὡραία καὶ ποιητικὴ ἀντίληψις, ἥτις ἐγέννησε κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς ἀγνὴν παράστασιν εἰδύλλιον ὅλον, ἐν ᾧ διαφαίνεται τὸ ὡραῖον καὶ τὸ καλὸν ἐν τῇ ἑνότητι καὶ ἁρμονίᾳ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου.

Ἐκτὸς τῆς συμβολικῆς ταύτης παραστάσεως διασώζονται καὶ πολλαὶ ἕτεροι ἀλληγορίαι μεταξὺ τῶν χωρικῶν τῆς Ρουμανίας, ἀλλ' ἕνεκα τῶν προλήψεων καὶ τῶν ἐπικρατησασῶν ἰδεῶν ἀπώλεσαν τὸν πρῶτον αὐτῶν ἁγνὸν καὶ ποιητικὸν χαρακτῆρα.

Ἔθιμον ἐπικρατεῖ εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Ρουμανίας νὰ κλέπτῃ ὁ ἐρῶν χωρικὸς ἢ καὶ ὁ μνηστὴρ τὴν ἐκλεκτὴν καὶ μνηστήν του καὶ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν του, μετὰ παρέλευσιν δ' ἡμερῶν ἢ μηνῶν τελεῖται ὁ γάμος. Αἱ προετοιμασίαι ἄρχονται ἀπὸ τῆς πρωΐας τοῦ Σαββάτου, di de brado (ἡμέρα τῆς πίτυος) καλουμένου, ὁ γαμβρὸς κοσμῶν τὴν κόμην του δι' ἄνθους, συμπεπλεγμένου χρυσοῖς νήμασι (ὁ ἥλιος μὲ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνάς του) καὶ ἐν συνοδείᾳ τῶν φίλων καὶ οἰκείων καὶ μουσικῆς (λαουτάροι) φέρει πρὸς τὴν νύμφην τὸ γαμήλιον δένδρον, ἐστολισμένον δι' ἀνθέων, καρπῶν, μανδυλίων καὶ χρυσοῦ πλοκάμου, ὃν ἡ νύμφη τὴν ἐπιοῦσαν θὰ φέρῃ μετὰ τοῦ ἄνθους τῆς λεμονέας· προσφέρων τὰ δῶρα, προσκαλεῖ τὴν νύμφην εἰς ὑπαίθριον χορόν, ὃν συγκροτεῖ ἡ συνοδεία τοῦ γαμβροῦ. Καὶ τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς πάλιν ἐξαποστέλλει ὁ γαμβρὸς δῶρα πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῆς νύμφης, καὶ ἀκολούθως συναθροίζονται οἱ flacai (νέοι ἄγαμοι) ἔφιπποι φέροντες ἐπὶ τοῦ βραχίονος προσόψιον ἢ μανδύλιον προσδεδεμένον, καὶ ἐν τῇ χειρὶ πλόσκαις, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ καὶ ἐκεῖθεν μεταβαίνουσιν εἰς τὴν παράνυμφον, προπορευομένης ἐντὸς ἁμάξης (postalion) τῆς μουσικῆς, ἀφοῦ πρότερον μετὰ φωνῶν, ἀλαλαγμῶν καὶ συριγμῶν διατρέξουσι τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τοῦ χωρίου. Πρὶν ἢ ἀφιχθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης (ἂν αὕτη δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν τοῦ γαμβροῦ) ἀποσπᾶται τῆς συνοδείας ὁ πρῶτος παράνυμφος καὶ ἀγγελιαφόρος ἔρχεται πρὸς τὴν νύμφην, κομίζων αὐτῇ προφορικῶς τὰς ὑποθήκας τοῦ γαμβροῦ! Ἅμα δὲ φθάσῃ ἅπασα ἡ συνοδεία, ἀμέσως ἡ νύμφη ἐπιβαίνει τοῦ νυμφικοῦ ἅρματος, δηλ. τοῦ ἐστολισμένου διὰ τοῦ γαμηλίου δένδρου, ἁμαξίου, καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς λαμβάνει θέσιν ἡ παράνυμφος, ὁ δὲ γαμβρὸς ἀκολουθεῖ ἔφιππος· καὶ οὕτω πορεύονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ νεάνιδες σπανίως ἀκολουθοῦσι τὴν γαμήλιον πομπήν· αὗται συναθροίζονται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ διὰ τὸν ἔγκυκλον χορόν, εἰς ὃν προσέρχονται καὶ οἱ νεόνυμφοι. Ὁ χορὸς οὗτος γίνεται ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἐν ὥρᾳ δριμυτάτου χειμῶνος ἐπὶ τῶν χιόνων καὶ τῶν πάγων καὶ μυκωμένου τοῦ βορρᾶ.

Τὸ ἑσπέρας παρατίθεται τὸ συμπόσιον, εἰς ὃ μόνον οἱ ἔγγαμοι λαμβάνουσι μέρος· οἱ νεόνυμφοι δὲν παρακάθηνται, ἀλλ' ὑπηρετοῦσι τοὺς κεκλημένους. Κατὰ τὸ συμπόσιον προσφέρονται χρήματα εἰς τὴν νύμφην· ἐκ δὲ τῆς γενναιοδωρίας τῆς παρανύμφου ἐξαρτᾶται ἡ τ ύ χ η τῶν νεονύμφων, οἵτινες ὑπολογίζουν ἐπὶ τῶν προσφερομένων χρημάτων, ἵνα καλυφθῶσιν αἱ δαπάναι τοῦ γάμου. Τὸ συμπόσιον εἶναι τριέσπερον καὶ αἱ προσφοραὶ ἐπίσης.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν πρὶν ἢ ἡ αὐγὴ ῥοδίσῃ, πρὶν ἢ ὁ ἥλιος ἐκπέμψῃ τὰς πρώτας αὐτοῦ ἀκτῖνας, ἦχος κροτούντων ὅπλων, ᾄσματα, ἀλαλλαγμοὶ γυναικῶν πλήττουσι τὸν ἀέρα· μεσήλικες γυναῖκες ἐν βακχικῇ παραστάσει φέρουσι τὰ εὐχαριστήρια δῶρα τοῦ γαμβροῦ πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς νύμφης καὶ τὸν παράνυμφον δηλ. πλακοῦντας καὶ ποτὸν ὠχρὸν ἢ ἐρυθροῦν κεκαλυμμένον δι' ὁμοιοχρόου πέπλου. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐρυθροῦν εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς αἰδοῦς προσδέχονται τοῦτο μετὰ ἐκδηλώσεως μεγάλης χαρᾶς, σπεύδοντες ν' ἀνταποστείλωσιν χαρίσματα τῇ καλῇ ἐκείνῃ νύμφῃ, ἥτις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νεανικῆς αὐτῆς ἡλικίας διετήρησε τὰ ἤθη ἁγνὰ καὶ ἐφάνη πλείστων ὁμηλίκων ὑπερτέρα, τιμήσασα τὸν παράνυμφον καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς διὰ τῆς ἀρετῆς της.

Ὦ θεῖον δῶρον τῆς ἀρετῆς, οὐδεμία χεὶρ, οὐδεὶς χρωστήρ, λέγει ἡ Mme Cottin, δύναται νὰ περιγράψῃ τὰ θέλγητρα καὶ τὸ ὕψος σου! Ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἠθικοῦ κάλλους εἶναι ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς, πάσης παραστάσεως!

Ἀτοῖς

Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Εὐρὺ κατάστημα θὰ ἱδρυθῇ ἐντὸς ὀλίγου ἐν Παρισίοις, προωρισμένον νὰ χορηγήσῃ εἰς τὰς γραίας παιδαγωγοὺς ἄσυλον, ἔνθα νὰ διανύσωσιν εὐτυχὲς τὸ γῆράς των καὶ οὕτω θ' ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτὰς μία παρήγορος δικαιοσύνη.

Ἡ παιδαγωγὸς οὐ μόνον κατ' οὐδὲν διαφέρει τοῦ παιδαγωγοῦ, ἀλλὰ μάλιστα δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι καὶ ὑπερέχει αὐτοῦ· διότι, ὁ παιδαγωγὸς ἐὰν μορφώνει τὴν γυναῖκα τῆς αὐρίον, ἥτις καὶ ὡς θυγάτηρ καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς μήτηρ καλεῖται, ὅπως ὑπὸ τὴν τριπλῆν ταύτην ἰδιότητα παρασκευάζει τὸν ἄνδρα, ἡ παιδαγωγός, δράσῃ ἐπὶ τῆς οἰκογενείας καὶ διὰ τῆς οἰκογενείας ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἁπάσης.

Μήπως τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τοῦ παιδαγωγοῦ ὁ ἀγὼν δὲν εἶναι ὁ αὐτός, ὁ αὐτὸς σκοπός, ἡ αὐτὴ αὐταπάρνησις καὶ ἡ ἰδία ζωή, πλήρης θυσιῶν, κόπων καὶ στερήσεων; Ὁ παιδαγωγὸς ἐνασχολεῖται κυρίως περὶ τὴν ἐκπαίδευσιν, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἰδεῶν, τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἀντιλήψεως· ἡ δὲ παιδαγωγὸς ἐπιδιώκει τὴν ἀγωγὴν ἐκείνην, ἥτις περιλαμβάνει τὰς ἕξεις, τὰ αἰσθήματα, τὰ ἤθη, τὰς σχέσεις ἡμῶν πρὸς τοὺς ὁμοίους καὶ τὰ καθήκοντα ἡμῶν πρὸς τὴν οἰκογένειαν.

Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ ἀγωγὴ χαράττει τὸν σκοπόν, ἡ δ' ἐκπαίδευσις ὑποδεικνύει τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ μέσα πρὸς πραγματοποίησιν ἐκείνου.

«Τὸ πᾶν διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ἡ ἀγωγή», λέγει ἡ Mme de Staël· «ἡ ἀγωγὴ θριαμβεύει ἐκεῖ, ὅπου μόνη ἡ ἐκπαίδευσις θὰ ἦτο ἀνίσχυρος».

«Φρονῶ πάντοτε», ἔγραφεν ὁ Leibniz, «ὅτι μόνον διὰ τῆς τελείας ἀγωγῆς τῶν γυναικῶν θ' ἀνεμορφοῦτο τὸ ἀνθρώπινον γένος».

«Δὲν δύναται νὰ προκόψῃ ἓν κράτος», λέγει ὁ Ἀριστοτος, οὗτινος ἡ κυρία ἀγωγὴ παρημελήθη».

Τέλος ὁ Montaigne πρεσβεύει, ὅτι ἡ ἀγωγὴ πλέον ἢ ἡ φύσις δημιουργεῖ ἐναρέτους γυναῖκας. Καὶ ὁ Say ὑποστηρίζει, ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν γυναικῶν πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἡ τῶν ἀνδρῶν.

Ἀλλ' ἡ ἀρχικὴ παιδαγωγὸς τῶν μικρῶν παιδίων εἶναι ἡ μήτηρ, ἡ δ' ἄλλη καλεῖται, ὅπως ἀναπληρώσῃ ταύτην, συμπληροῦσα καὶ διορθόνουσα τὸ ἔργον της. Πολλάκις συμβαίνει, ὥστε ἡ μητρικὴ ἑστία νὰ στρεβλόνῃ καὶ καταστρέψῃ πᾶν ὅ,τι τὸ σχολεῖον διδάσκει καὶ οἰκοδομεῖ εἰς τὰ παιδία, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ οἰκογένεια, ἀντὶ νὰ βοηθῇ, παρεμβάλλει εἰς τὸ ἔργον τῆς παιδαγωγοῦ, προσκόμματα, τὰ ὁποῖα ἀνάγκη νὰ καταπολεμήσῃ αὕτη καὶ νὰ ἄρῃ μετὰ περινοίας καὶ σεβασμοῦ συνάμα.

Εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀγὼν λαμπρός, εἶναι μεγάλη καὶ γλυκεῖα ἡ ἀποστολὴ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις συνήθως ξένη ἐν τῷ τόπῳ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄγνωστος εἰς τὰς οἰκογενείας καταλαμβάνει παρ' αὐταῖς θέσιν δευτέρας μητρός, ὅπως διαπλάσῃ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν τῶν μικρῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον.

Ἀλλὰ ποσάκις ἄγονοι προσπάθειαι, ἀτελεσφόρητοι αὐταπαρνήσεις, παραγνωρισθεῖσαι θυσίαι καὶ λησμονηθεῖσαι εὐεργεσίαι ἀμείβουσιν αὐτήν! Οἷοι μόχθοι καὶ οἷαι θλίψεις!

Ὁ βίος τῆς παιδαγωγοῦ, ὑποβαλλομένης εἰς ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις, εἰς ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις, εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας, εἰς ὅλας τὰς ταλαιπωρίας, διέρχεται ἀείποτε νομαδικὸς καὶ ἀλγεινός, πλήρης ἐξαντλήσεων, μετεωρισμοῦ καὶ ἀπομονώσεως, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τῶν σχολείων καὶ τῶν οἰκογενειῶν τοὺς κόλπους ὅταν εὑρίσκηται.

Βοηθὸς ἀφωσιωμένη καὶ ἔνθερμος τῶν μητέρων καὶ συνηθέστερον εἰς τὸν ἄγαμον βίον καταδεδικασμένη, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της αὐτῆς, ἡ παιδαγωγὸς θὰ ἦναι ὁ ὑπομονητικὸς καὶ αἰώνιος μάρτυς τῆς ὑπεροψίας καὶ τῆς εὐημερίας τῶν ἄλλων.

Ἐν ᾧ διάγει τὸν βίον πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ παιδίων καὶ οἰκογενειῶν, ἐν τούτοις τὰς χαρὰς τῆς μητρότητος καὶ τὰς γλυκύτητας τῆς πατρικῆς ἑστίας δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῇ. Οὔτε εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ οἴκου, οὔτε εἰς τὰς διασκεδαστικὰς αἰθούσας μιᾶς οἰκογενείας, ἐν ᾗ εἶναι προσκεκολλημένη, δύναται νὰ λάβῃ μέρος ἡ παιδαγωγός, ἀλλ' ὑποβλεπομένη ἀφ' ἑνός, περιφρονουμένη ἀφ' ἑτέρου, ζῇ μονήρης ἐν τῷ οἰκίσκῳ της ἐνώπιον παιδίων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἰδιοτρόπων καὶ πολὺ χαϊδευμένων, χωρὶς ἐξ ἄλλου νὰ δυνηθῇ νὰ ἀποφύγῃ καὶ τὰ ἑκάστοτε ψυχρὰ βλέμματα τῶν γονέων, τὰ ὑπὸ τοῦ π ο λ ι τ ι σ μ ο ῦ βεβαίως ἐμπνεόμενα.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, ὅπου ἡ πολυτέλεια τὴν περιστοιχίζει, αὕτη ἀποφεύγει τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς διασκεδάσεις, διότι ἐν τῇ ψυχῇ της εἶναι ἀπεικονισμένη ἡ ἀπομόνωσις καὶ ἅπας ὁ ὡραῖος οὗτος κόσμος εἶναι δι' αὐτὴν ἀφεγγής, ἄνευ ἡλίου.

Καταδεδικασμένη νὰ περιβάλληται πάντοτε σοβαρὰ καὶ αὐστηρὰ ἐνδύματα, μελαγχολικὰ καὶ σκοτεινὰ χρώματα, παρουσιάζει πανομοιότυπον κλασικόν. Μεταξὺ τῶν λοιπῶν γυναικῶν διακρίνεται, ὡσεὶ περιεστοιχίζετο ὑπὸ φραγμῶν, τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ ὑπερπηδήσῃ. Ὅσον δὲ περισσότερον οἰκείως φέρονται πρὸς αὐτήν, τόσον περισσότερον ἐκείνη αἰσθάνεται, ὅτι εἶναι ξένη πρὸς πάντας, ὡς ἐὰν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ σκυθρωποῦ καὶ τεταπεινωμένου μετώπου της τὸν τίτλον: «εἶναι ἡ παιδαγωγός».

Τίς οἶδεν, ἐὰν ἡ δύστηνος δὲν ἔχῃ μακρὰν αὐτῆς ἀσθενεῖς καὶ πένητας γονεῖς νὰ συντηρήσῃ!

Διὰ μόνην ἐπικοινωνίαν, δι' αἰωνίαν ἀσχολίαν καὶ διὰ μόνον στολισμὸν ἔχει μικρὰ ξένα παιδία, ἅτινα εἶναι πολλάκις ἡ παρηγορία της, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ οἱ κριταί της καὶ οἱ τύραννοί της. Μήπως δὲν πρέπει νὰ λαμβάνῃ πάντοτε μέρος εἰς τὰς χαρὰς των, εἰς τὰ παίγνιά των, εἰς τοὺς φόβους των, εἰς τὰς ἀνησυχίας των, εἰς τὰς ἐπιθυμίας των, εἰς τὰς ἐλπίδας των! Νὰ σπουδάζῃ τὰς φυσικὰς των κλίσεις, νὰ ὁδηγῇ τὸ πνεῦμά των, νὰ διαπλάττῃ τὰς καρδίας των, νὰ διορθώνῃ τὰς παραδόξους τάσεις των, νὰ μετριάζῃ τὰς ἰδιοτροπίας των, νὰ κατευνάζῃ τοὺς θυμούς των, νὰ ἀπομάσσῃ τὰ δάκρυά των! Νὰ ἦναι γλυκεῖα καὶ σταθερά, καταληπτὴ καὶ ἀληθής, ἀγαπητὴ ἄνευ οἰκειότητος, ἐπιεικὴς ἄνευ ἀδυναμίας καὶ ν' ἀποδεικνύῃ τὴν ἀφοσίωσιν, χωρὶς ποτὲ νὰ ὑποκρίνηται τὴν ἀγάπην!

Μήπως δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὰ πάντα καὶ νὰ διδάσκῃ τὰ πάντα; τὰς μετοχὰς καὶ τὴν ραπτικήν, τὸ κέντημα καὶ τὴν ὀρθογραφίαν, τὸ πηλῖκον καὶ τὸ πλέξιμον; Νὰ γράφῃ ὡς ἄγγελος νὰ ψάλλῃ ὡς ἀηδών, ν' ἀπαγγέλλῃ ὡς ὁ Legouvé καὶ νὰ κλίνῃ ἐν τῷ ἅμα τὰ ῥήματα, τὰ πλέον ἀνώμαλα;

Καὶ ἀργότερα ὅταν τὰ παιδία μεγαλώσωσι θὰ τῇ θέσωσιν ἐλάχιστόν τι δῶρον εἰς τὴν μίαν χεῖρα, πιστοποιητικὸν εἰς τὴν ἑτέραν καὶ θὰ φύγῃ ἐπίσης πτωχὴ καὶ τάχιστα λησμονηθησομένη, ὅπως κρούσῃ νέαν θύραν, καθήσῃ ἐν τῷ μέσῳ ἄλλων παιδίων καὶ ἀρχίσῃ τὴν νέαν ὁμοίαν ζωήν, πλήρη μόχθων, αὐταπαρνήσεως καὶ ταπεινώσεων.

Συμπίπτει—πρᾶγμα σπάνιον,—ὥστε ἡ παιδαγωγὸς νὰ ἦναι φιλόδοξος καὶ ὡραία, ἥτις ἐπιζητεῖ καὶ εὑρίσκει ν' ἀρέσκῃ ἐξαγοράζουσα προσκαίρους τινὰς συμπαθείας μὲ τὴν ἀξίαν τῆς τιμῆς της. Τότε παρίσταται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἐν ᾗ διαμένει σκάνδαλον, διὰ τὰ παιδία ὑβριστική, διὰ τὴν μητέρα ἀντίζηλος. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη δὲν εἶναι πλέον παιδαγωγὸς καὶ τὴν ἐγκαταλείπομεν εἰς τοὺς μυθιστοριογράφους.

Πόσον λυπηρὸν εἶναι συνήθως τὸ γῆρας τῆς παιδαγωγοῦ! Ἄνευ πόρων καὶ ἄνευ οἰκογενείας, πρέπει νὰ ἐργάζηται μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας, νὰ γίνῃ νοσοκόμος γερόντων, ἢ φύλαξ παιδίων!

Πρὸ 5 ἢ 6 χρόνων ἀπεβίωσεν ἐν Batignolles, μία παιδαγωγὸς ὀγδοηκοντοῦτις, τόσον πτωχή, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ δανεισθῶσι σάβανον διὰ νὰ τὴν ἐνταφιάσωσι.

Τῷ 1872 ἔζη εἰς τὴν ὁδὸν de Seine, ἀρχαία παιδαγωγός, ἥτις ἦτο ἠναγκασμένη διὰ νὰ ζῇ νὰ ὑπηρετῇ εἰς οἰκογενείας. Ἄλλη ἐπίσης παιδαγωγὸς χωρίου, πτωχὴ χήρα, ἥτις ἐχρησιμοποίει τὰς χειμερινὰς νύκτας εἰς τὸ νὰ πλέκῃ περικνημίδας καὶ νὰ καλλιτεχνῇ ἐκκλησιαστικὰ σύμβολα ἐπὶ πυρήνων καρπῶν, τὰ ὁποῖα οἱ ἔγγονοί της ἐπώλουν τὸ θέρος εἰς τοὺς καλογήρους τοῦ Rocamadour. Περὶ τὰ 1881 εἴς τι χωρίον Rouegner, ἀπέθανε μία ἀρχαία παιδαγωγός, ἥτις κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου της, ἐπειδὴ οἱ γλίσχροι της πόροι δὲν ἐπήρκουν εἰς τὰ βάρη τῆς οἰκογενείας ἠναγκάζετο νὰ ἐπιδιορθώνῃ ξένας στρωμνὰς διὰ νὰ συντηρῆται. Ἐπὶ 40 ἔτη ὠνομάζετο Elise Labeur — σκληρὰ εἱμαρμένη! — Μετέπειτα δὲν ἦτο πλέον παρὰ ἡ «mère Elise», ἥτις ἐκαθάριζε τὰς κλίνας τῶν ἐφημερίων καὶ τῶν χωροφυλάκων.

Αὐτὸ συμβαίνει εἰς τὴν παιδαγωγόν, ἥτις ἀφοῦ δι' ὅλου τοῦ βίου της ἐργασθῇ δὲν τῇ ἀπομένει συνήθως εἰμὴ τεμάχιον ἄρτου! Ἥτις ἀφοῦ ἀναθρέψῃ γενεὰς ὅλας παιδίων, δὲν ἔχει ἡ ἰδία οὔτε ἓν τοιοῦτον, ἵνα τὴν περιθάλπῃ καὶ τὴν παρηγορῇ. Οὕτω δὲ γηράσκουσα παντοῦ τὸ κενὸν συναντᾷ καὶ μία πικρὰ ἐρήμωσις καὶ πικρία περιβάλλει τὴν προώρως λευκανθεῖσαν κόμην της.

Παρίσιοι τῇ 25/6 Ἰανουαρίου 1891.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ). **Εὐρυδίκη Ν. Βοΐλα.**

ΓΑΜΟΣ ΕΞ ΕΡΩΤΟΣ Ἢ ΕΚ ΣΥΝΘΗΚΗΣ;

Ἡ νυμφευομένη ἐξ ἔρωτος ζῇ μὲ δάκρυα, γράφει ἡμῖν κυρία ἀπεγοητευμένη βεβαίως ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα της σύζυγον ἀνθρώπου, ὃν δὲν ἀγαπᾷ.

Ἀλλὰ τότε πρὸς τί ἡ ζωή, ἐὰν ἦναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἔρως, ἡ ἀγάπη, ἡ ζωὴ αὕτη τοῦ παντός, ὁ παλμὸς τῆς δημιουργίας, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων, ἡ ἐλπὶς ἐν τῇ δυστυχίᾳ, προξενεῖ τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῷ γάμῳ;

Εἶναι λοιπὸν ἀνωφελὴς ἡ νεότης, ἥτις ἐπὶ δέκα πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη ἔχει τὸ μειδίαμα τῆς ἀγάπης εἰς τὰ χείλη καὶ τῆς χαρᾶς ἐν τῇ καρδίᾳ! Εἶναι ἀνόητον νὰ λυπώμεθα, διότι γηράσκομεν, ἀφοῦ ἡ νεότης δὲν χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ διατηρῇ καὶ ἐξασφαλίζει ἡμῖν τὴν ἀγάπην καὶ τρυφερότητα τῶν συζύγων. Εἶναι περιττὸν νὰ ἐργαζώμεθα, νὰ ἐπιδιώκωμεν τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς μας, ἀφοῦ δὲν πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν πλέον, ἀφοῦ ἡ ἀγαπῶσα γυνὴ διέρχεται τὸν βίον της ἐν δακρύοις.

Δὲν εἶναι βεβαίως ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τοιαύτη βλασφημία προφέρεται κατὰ τοῦ ὡραιοτέρου καὶ εὐγενεστέρου τῶν αἰσθημάτων. Ὁ «γάμος εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος» λέγουσιν οἱ πολλοί. Καὶ αἱ ἀτυχεῖς νεάνιδες, αἱ εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου εὑρισκόμεναι μετὰ τῶν ἀγαπητῶν τῆς καρδίας των, αἵτινες ἐνόμιζον, ὅτι κατεῖχον ἤδη τὸν μέγιστον τῶν θησαυρῶν; Καὶ αἱ νεόνυμφοι ἐκεῖναι, αἵτινες μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸν βίον καὶ αἵτινες διὰ βλέμματος στοργικοῦ καὶ εὐέλπιδος ἐξετάζουσι μόλις τὸ μέγα τοῦτο τῆς ψυχῆς μυστήριον, αἵτινες ἀναθέτουσι τὴν εὐτυχίαν των εἰς τὰς περὶ αἰωνίως πίστεως καὶ ἀγάπης ὑποσχέσεις, πρέπει νὰ σπεύσωσι βεβαίως νὰ διαλύσωσι δεσμούς, οὓς μετ' ὀδύνης καὶ δακρύων θὰ φέρωσι βραδύτερον.

Μὴ βλασφημῆτε αἴσθημα, οὗτινος τὸ ὕψος καὶ τὴν ἁγιότητα οὐδέποτε ἴσως ᾐσθάνθητε. Ἡ ἀγάπη εἶναι καλή, ἀλλ' ἡμεῖς εἴμεθα κακαί. Αὕτη προΐσταται εἰς πᾶσαν εὐγενῆ καὶ γενναίαν τῆς ἀνθρωπότητος πρᾶξιν. Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται καὶ ὁ πρὸς τὰ ἀτυχῆ καὶ ἀπροστάτευτα ὀρφανὰ χορηγούμενος ἄρτος, εἰς αὐτὴν ἡ μεγαλοψυχία τῆς γυναικὸς ἐν πάσῃ δυσχερεῖ τοῦ βίου της στιγμῇ, εἰς αὐτὴν ἡ ἔμπνευσις τοῦ καλλιτέχνου, τὸ ἔργον τοῦ δημιουργοῦ.

Ἄνευ ἀγάπης τί θὰ ἦτο ὁ κόσμος;

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης τελοῦνται πολλάκις πράξεις ὀδυνηραί, ἀλλὰ καὶ ἄνευ αὐτῆς πῶς θὰ παρήρχετο ὁ καιρὸς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὅστις βρίθει κακῶν καὶ μοχθηρῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀγάπη, ἡ ὑψίστη αὕτη ἐν τῷ βίῳ εὐτυχία δύναται νὰ καταστήσῃ ἐνίοτε δυστυχῆ τινα, χωρὶς ὅμως νὰ παύσῃ οὖσα τὸ ἱερώτερον καὶ θειότερον πρᾶγμα, ἐξ ὅσων ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν.

Διϊσχυρίζεται ἡ ἐν λόγῳ κυρία, ὅτι οἱ ἐκ συνθήκης γάμοι εἶναι εὐτυχεῖς, ἀλλὰ τίς διαβεβαιοῖ αὐτήν, ὅτι μετὰ τὸν γάμον δὲν ἀναπτύσσεται ὁ ἔρως, ἡ ἀγάπη, ἣν αὕτη θεωρεῖ παραίτιον βίου ὀδυνηροῦ. Ὄχι! Εἶναι ἔγκλημα νὰ ἀπογοητεύωμεν τὴν νεότητα. Εἶναι ἔγκλημα νὰ παριστῶμεν τὸν ἔρωτα ὡς δυστυχίαν, ἐνῷ οὗτος εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ἡ ἀγάπη παύσῃ θερμαίνουσα τὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων, ἡ οἰκογένεια ἀποσυντίθεται, ἡ κοινωνία ἀνατρέπεται, ἡ πατρὶς προδίδεται.

Ἡ ἀγάπη δύναται νὰ γίνηται παραίτιος δακρύων, διότι εἶναι ἡ εὐγενεστέρα ἔκφανσις τῆς ψυχῆς, καὶ αὕτη δὲν ἔχει βεβαίως πάντοτε τὴν χαρὰν εἰς τὴν διάθεσίν της. Ἀλλὰ μὴ ἀποδίδετέ ποτε εἰς βάρος της ὅλα τὰ χυνόμενα ἐν ὀνόματί της δάκρυα. Τὰ δάκρυα εἶναι συνεχῶς συνέπεια ζηλοτυπίας, ὀργῆς, συμφέροντος, ἀσυμφωνίας, αἵτινες προκύπτουσι μᾶλλον ἐκ τοῦ χαρακτῆρος ἢ ἐκ τῶν αἰσθημάτων.

Διδάξατε λοιπὸν τὰς θυγατέρας σας πῶς νὰ ἀγαπῶσι μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ εἰλικρινείας καὶ μὴ βλασφημῆτε κατὰ τῆς ἀγάπης, ἥτις περικλείει ἐν ἑαυτῇ τὸ ὑπέρτατον ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθόν: τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ!

ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

ΕΝ ΤΑΙΣ ΗΝΩΜΕΝΑΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὑψίστης σπουδαιότητος ζήτημα ὑπεκινήθη κατ' αὐτὰς ἐν Ἀμερικῇ, περὶ τῆς ὑποψηφιότητος εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς γυναικὸς προέδρου. Τοῦτο θὰ προκαλέσῃ βεβαίως πάλιν τὰ ἐπιφωνήματα καὶ τὰς διαμαρτυρίας ἐκείνων, οἵτινες μεθ' ὅλας τὰς περὶ τῆς πνευματικῆς ἱκανότητος τῆς γυναικὸς ἀπαισιοδοξίας των εὑρίσκουσι φυσικωτάτην τὴν διοίκησιν τοῦ ἰσχυροτάτου βασιλείου τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, τῆς Ἰσπανίας ὑπὸ τῆς ἀντιβασιλίσσης Χριστίνης, τῆς Ὁλλανδίας ὑπὸ τῆς 10έτιδος κορασίδος, τῆς διαδόχου τοῦ πατρικοῦ θρόνου.

Πῶς! ἡ προεδρεία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διαφιλονικουμένη ὑπὸ γυναικός! Κράτος ἐλεύθερον καὶ τὸ μᾶλλον ἀνεπτυγμένον τῶν κρατῶν διενοήθη νὰ ἀναθέσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς τύχης του εἰς γυναῖκα!

Ἐν τούτοις οἱ Ἀμερικανοί, ἄνθρωποι μὴ ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ τῶν προλήψεων, παραδέχονται ὅτι ἱκανότης ἔξοχος δύναται νὰ ἐνοικῇ εἰς γυναικείαν κεφαλήν. Ὅτι γυνὴ δύναται νὰ συλλάβῃ ἐν τῇ διανοίᾳ της εὐρὺ πολιτικὸν πρόγραμμα. Ἐπὶ πλέον δέ, ὡς γράφουσι περὶ τῆς ὑποψηφίου των, ἐλπίζουσι νὰ τύχωσιν ἐν αὐτῇ τῶν στοιχείων ἐκείνων τῆς τιμῆς, ἀκεραιότητος καὶ εὐσυνειδησίας, ἅτινα τόσον δυσκόλως ἀπαντῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς ἰδιοτελείας καὶ διαφθορᾶς. Ἡ ὑποψηφιότης τῆς κ. Βέλβας Λοκβοὺθ ἐκ δευτέρου πιστοποιεῖ, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουσι πεποίθησιν περὶ τῆς ἀξίας τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις ἔγραψέ ποτε, ὅτι *ἡ ἀλήθεια ἔγκειται ἐν τῇ ἀμοιβαιότητι, ἐν τῇ ἀπὸ κοινοῦ συνεργασίᾳ*. Διὰ τῶν λόγων της τούτων ἡ κ. Βέλβα Λοκβοὺτ ὑψοῦται ὑπεράνω τῶν κοινῶν ἀνθρώπων εἰς πλήρη διεθνισμὸν ἰδεῶν, συντελουσῶν εἰς εὐδαιμονίαν καὶ τῆς πατρίδος της καὶ τῶν λοιπῶν λαῶν καὶ χωρῶν τῆς γῆς. Δικαίως λοιπὸν ὁ φιλελεύθερος οὗτος τῆς Ἀμερικῆς λαὸς ἀναθέτει τὴν τύχην του εἰς τὴν μεγάλην ἀληθῶς γυναικείαν ταύτην καρδίαν.

Αἱ σύγχρονοι γυναῖκες ὀφείλουσιν, ὡς αἱ γυναῖκες τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μεσαίωνος, νὰ δώσωσι νέαν ὤθησιν ἐν τῇ συγχρόνῳ πολιτικῇ διὰ τῆς ὑγιοῦς καὶ φιλανθρώπου ἐπιδράσεως αὐτῶν. Ἀδιάφορον ἂν ἐν τῇ ὁδῷ των συναντήσωσι προσκόμματα. Ὀφείλουσιν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ὑπερπηδήσωσιν αὐτά. Ἡ κ. δὲ Σταὲλ περιεφρόνησε μέχρις ἐσχάτων τὸν Ναπολέοντα. Ἐν ἐξορίᾳ διατελοῦσα ἐπολέμησε πάσῃ δυνάμει τὴν τυραννικὴν τοῦ ἀνδρὸς τούτου μανίαν. Ἡ κ. Ρολάνδου ἐξυψώθη ὡς ἁγνὴ προσωπικότης ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς δουλείας, τῆς ματαιοφροσύνης, τῶν κοινωνικῶν ἀθλιοτήτων. Διέγνωσε τὰ ζητήματα, ἅτινα ὤφειλον νὰ ἀπασχολήσωσι τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐθυσίασε τὴν ζωήν της ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς.

Βεβαίως αἱ γυναῖκες δὲν ἐξεμεταλλεύθησαν πάντοτε τὴν δύναμίν των καταλλήλως. Καὶ τοῦτο, διότι μέχρι πρό τινος δὲν ἐπετρέπετο εἰς αὐτὰς νὰ ἀτενίσωσι τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης. Ἠρκοῦντο λοιπὸν εἰς τὸ ἐν τῇ ψυχῇ των ἔμφυτον τῆς ἀγάπης αἴσθημα, ὅπερ ἐγένετο ἀείποτε ὁ ἄριστος ὁδηγὸς αὐτῶν. Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν ἀντικειμενικὸν τοῦτο αἴσθημα, ὅπερ σήμερον καταυγάζει τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης, μεγεθυνόμενον, ζωογονούμενον διανοίγει πρὸ τῶν γυναικῶν εὐρὺ στάδιον μέλλοντος ἀληθοῦς φιλανθρωπικοῦ. Ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν θέλουσι καταπατήσει πᾶσαν φιλοδοξίαν ἐγωϊστικήν, πᾶσαν διαφθορὰν ἀπάνθρωπον.

Τοῦτο αἰσθάνονται ἤδη οἱ μεγάλοι λαοί, οἵτινες παραβλέπουσι τὰς προλήψεις καὶ καταρρίπτουσι τοὺς πρὸ τῆς δράσεως τῆς γυναικὸς φραγμούς. Ἡ Ἀμερικὴ ἐβάδισε πρώτη, ἀναθέτουσα δὲ τὸ ὕψιστον τῶν ἀξιωμάτων εἰς γυναῖκα, λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους λαούς: Ἰδοὺ ἡ διὰ τῆς φιλανθρωπίας ἀληθὴς ὁδὸς τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς προόδου. Ἀκολουθήσατέ με.

Παρίσιοι **Μαρία Πιέρ**, ἰατρός.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ψῦχος, ὁμίχλη, βροχαί! Μόνον ἡ χιὼν ἐλλείπει, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν ὡραίαν καὶ ἐπιβάλλουσαν τὴν εἰκόνα τοῦ λευκοπώγωνος γέροντος, τοῦ πατρὸς τῶν τεσσάρων τοῦ ἔτους ὡρῶν. Ὁ χειμὼν εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῶν ἑορτῶν καὶ διασκεδάσεων, καθ' ἃς οἱ ὅροι τῆς ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀναστρέφονται, καθ' ἃς τὰ ἀπαστράπτοντα καὶ ἀκτινοβολοῦντα τῶν πολυελαίων φῶτα ἀντικαθιστῶσι τὰς ζωογόνους τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, καθ' ἃς τὸ τεχνητὸν τῶν αἰθουσῶν ἄρωμα, ἀναπληροῖ τὴν εὐωδιάζουσαν κατὰ τὰς λοιπὰς τοῦ ἔτους ὥρας φύσιν.

Ὁ χειμὼν εἶναι ἡ ἐποχή, καθ' ἣν τὸ κάλλος ἀναδείκνυται διὰ κομψῶν καὶ γραφικῶν ἀμφιέσεων, καθ' ἣν ἡ νεότης ἀναζωογονεῖται, σφριγᾷ, ἀκτινοβολεῖ ὅλον τὸ θερμὸν καὶ μεθυστικὸν ἄρωμά της. Αἱ τεχνίτιδες, αἱ προωρισμέναι νὰ ἀναδεικνύωσι τὴν καλλονὴν ὅσον οἷόν τε τελειοτέραν, νὰ ἀναπληρῶσι πολλάκις ἀδίκους τινὰς τῆς φύσεως ἀτελείας, τὸν χειμῶνα εἶναι ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν δημιουργικώτεραι. Αἱ ἐπινοήσεις αὐτῶν ἀστραπηδὸν διαδέχονται ἀλλήλας καὶ αἱ τοῦ χειμερινοῦ συρμοῦ ποικίλαι ἐναλλαγαὶ φέρουσί τινα, προκειμένου περὶ ἐκλογῆς, εἰς ἀληθῆ ἀμηχανίαν.

Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο λοιπὸν οἱ νεωτερισμοὶ ἀντιστρατεύονται ἀλλήλους, οὐδέποτε δὲ ἡ γυναικεία καλαισθησία εὑρέθη εἰς μεγαλητέραν δοκιμασίαν. Τόση ἐλευθερία ὑπάρχει περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν σχημάτων καὶ τῶν εἰδῶν τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, ὥστε ἑκάστη ἐξ ἡμῶν ὀφείλει νὰ φέρῃ, ὅτι ἁρμόζει εἰς τὴν κατατομὴν τοῦ σώματος, τὴν χροιὰν τοῦ προσώπου καὶ τὴν ἡλικίαν της. Οἱ γενικοὶ τοῦ συρμοῦ ὁρισμοὶ παρέχουσιν ἡμῖν στάδιον ἐλευθέρας ἐνεργείας ἀπεριόριστον. Οὕτω ἐνῷ πολλαὶ κυρίαι μένουσι πισταὶ εἰς τὰς ἰσοϋψεῖς καὶ στενὰς ἐσθῆτας, τὰς μονοχρόους, ἄλλαι ἀναμιγνύουσι τὰ ὑφάσματα καὶ ἐπὶ ἐσθῆτος ἐξ ἐριούχου φέρουσι περικόρμιον ἄλλου χρώματος ἐκ βελούδου ἢ ἄλλου ὑφάσματος.

Ἐν τούτοις τὸ ἀνάμικτον τῶν χρωμάτων καὶ ὑφασμάτων δὲν ἀποτελεῖ ποτε ἀμφίεσιν σοβαρὰν καὶ καλλαίσθητον. Τὸ ὁμογενὲς εἶναι ὅρος ἀπαραίτητος δι' ἀληθῶς καλλαίσθητον περιβολήν. Γυνὴ χαριτωμένη μὲ φόρεμα μονόχρουν, προσλαμβάνει ἀγνοῶ τι τὸ κοινὸν καὶ πρόστυχον μὲ ποικίλην καὶ ἑτερογενῆ ἀμφίεσιν. Τὰ περικόρμια τὰ μετὰ πολλῶν καὶ πολυπλόκων ἐξαρτημάτων ἀποτελοῦσιν ἀντίθεσιν δυσανάρμοστον μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς τὴν ἐσθῆτα ἁπλότητα, καθιστῶσι δὲ καὶ τὸν ὡραιότατον τοῦ γυναικείου σώματος κορμὸν δύσμορφον καὶ ἐντελῶς ἄχαριν. Εἶναι ἀληθῶς ἀκατανόητος ἡ μανία τῆς συσσωρεύσεως τόσων γαλονίων καὶ σειρητίων περιστρεφομένων πρὸ τοῦ θώρακος καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχῃ τις εἰδικῶς μελετήσῃ τὴν αἰσθητικήν, ὅπως ἠξεύρει, ὅτι πᾶν ὅπερ ἐμποδίζει ἢ καταστρέφει τὴν ἁρμονίαν τῶν σωματικῶν γραμμῶν εἶναι ἀντικαλλιτεχνικόν. Περικόρμιον προσαρμοζόμενον πιστῶς ἐπὶ τῶν γραμμῶν καὶ καμπῶν τοῦ σώματος χωρὶς ἐξαρτήματα καὶ στολισμοὺς εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ραπτικῆς τέχνης καὶ τὸ μόνον ἔνδυμα, ὅπερ πᾶσα γυνὴ ἀρτύα κατὰ τὴν κατατομὴν τοῦ κορμοῦ καὶ θώρακος ὀφείλει νὰ προτιμᾷ.

Οἱ πῖλοι εἶναι ἢ πολὺ μεγάλοι στρογγυλοί, δι' ὃ καὶ συμβιβάζονται μὲ πᾶσαν φυσιογνωμίαν ἢ πολὺ μικροί, κατασκευαζόμενοι ἀπὸ δύο μικρὰ πτερά, ἢ ὀλίγην ταινίαν, ἢ ἓν ἄνθος. Εἶναι τόσον ἁπλῆ καὶ εὔκολος ἡ κατασκευή των, ὥστε εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἔχῃ πῖλον, ὁμοιόμορφον μὲ τὸ φόρεμα. Ὀλίγον ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος τεχνηέντως προσηρμοσμένον καὶ ἰδοὺ ὁ πῖλος ἕτοιμος.

Ὁ συρμὸς ἐπανέφερε τὰ τρίχαπτα εἰς τὸ διάταγμα τῆς ἡμέρας. Θέτουσι παντοῦ τρίχαπτα. Ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐκαλλιεργήσαμέν ποτε τὸν κλάδον τοῦτον τῆς γυναικείας βιομηχανίας. Τὸ ἐθνικὸν τρίχαπτον εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ μ π ι μ π ί λ α, τὸ τεχνικώτατον καὶ πολυτιμώτατον τῶν τριχάπτων. Αἱ ξέναι τὴν πληρόνουσιν ἀντὶ ἁδροτάτης ἀμοιβῆς καὶ ἡμεῖς οὔτε κἂν τὸν κόπον λαμβάνομεν νὰ διδάξωμεν τὴν κατασκευήν της εἰς τὰς θυγατέρας μας. Εἴδομεν ἐσθῆτα ἀραχνοειδῆ τῆς θυγατρὸς τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσσίας δος Ὀνοῦ μὲ ἐξαρτήματα ἐξ ὡραίας διαφόρων χρωμάτων μπιμπίλας, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ μὲ τὰς ὡραιοτάτας Alençon καὶ Chantilly. Ἄλλοτε τοὐλάχιστον ὅτε αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ δὲν εἶχον ἀπολέσει ἐντελῶς τὴν ἔμφυτον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φύσιν των καλλαισθησίαν ἐπεδίδοντο εἰς τοιαῦτα καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα. Ἡ καλλονὴ τριχάπτων τινῶν εἶναι μυστηριώδης ὡς ἡ καλλονὴ τῶν πολυτίμων μαργαριτῶν. Αἱ παλαιαὶ γυναῖκες, ὧν τὸ ἔμφυτον εἰς πᾶσαν γυναῖκα καλλαισθητικὸν αἴσθημα ἦτο ἀκαλλιέργητον ἠνόουν τὴν καλλονὴν τῆς μπιμπίλας, ἥν, δυστυχῶς ἀντικατέστησε παρὰ ταῖς τάξεσι τοῦ λαοῦ τὸ χονδροειδὲς καὶ ἀνούσιον crochet.

Καλλαίσθητος.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἐννοοῦμεν τὴν δικαίαν ἀνυπομονησίαν τῶν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Γυναικὸς κ. κ. συνδρομητριῶν μας διὰ τὴν ἐπὶ μικρὸν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς.

Ὅταν ὅμως γνωρίσωμεν αὐταῖς ὅτι διὰ λόγους ὑγείας, κατὰ ρητὴν τῶν ἰατρῶν διαταγὴν εἴχομεν ὑποχρεωθῆ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος θέρους νὰ μετριάσωμεν τὴν ἐργασίας μας, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ τύχωμεν τῆς συγγνώμης των.

Ἄλλως τε ἡ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Φεβρουαρίου συνέχισις τῆς τακτικῆς ἐκδόσεως αὐτῆς θὰ ἄρῃ πᾶσαν ἀφορμὴν παραπόνων, καὶ θὰ παράσχῃ εἰς τὰς πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας μας τὴν εὐχάριστον ἔκπληξιν τῆς ἀποκαλύψεως θαυμασίας ἐπιδράσεως τῆς γυναικὸς ἐπὶ τοῦ ἀρχαιοτάτου τῶν πεπολιτισμένων λαῶν τῆς γῆς.

ΜΟΖΑΡ

Ε΄

Τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός του ὁ Μοζὰρ λυπημένος καὶ ἀποτεθαρυμμένος ἐπανήρχετο εἰς Γερμανίαν. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σαλζβούργου συνήνει νὰ τῷ δώσῃ θέσιν ὀλίγον μὲν ἐπικερδῆ, ἀλλ' ἥτις ἔμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν πλησίον τῆς οἰκογενείας του. Διῆλθε δύο ἔτη ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ πόλει, παίζων ὄργανον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ παραδίδων μαθήματά τινα. Ἀλλ' ἡ τύχη, ἥτις ἄλλοτε ἀπέφευγεν αὐτὸν τοσοῦτον, παρουσιάσθη νῦν αὐθορμήτως καὶ ἐξέβαλεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ σκότους, εἰς ὃ ἀπηυδήσας πλέον παρεδίδετο. Ἡ αὐλὴ τοῦ Μονάχου τῷ ἔκαμε προτάσεις λίαν ἐπωφελεῖς, ἃς δὲν ἔκρινε καλὸν ν' ἀπορρίψῃ. Ἤρχισε νὰ ἐργάζηται καὶ τὸ μελόδραμα «ὁ Ἰδομενεύς», ὅπερ ἔδωσεν εἰς τὸ κοινόν, κατέδειξε τὴν ἰσχὺν τῆς ἐξόχου καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυΐας του.

Ὁ Μοζὰρ εἶχε φθάσει εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς τέχνης του· ἦτο 25 ἐτῶν. Ἔκτοτε ὑπέδειξεν, ὅτι κατεῖχε τὸ μυστικὸν τοῦ νὰ ἐκφράζῃ διὰ τῆς μουσικῆς πάντα τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας ἀπὸ τὰ αὐστηρότερα ἕως τὰ τρυφερώτερα. Τὸ μελόδραμα τοῦτο ἐξέπληξε καὶ αὐτοὺς τοὺς φίλους του ἀκόμη· ἡ ὑπεροχή του ἦτο πασιφανής. Ὁ πατήρ του ἦτο ἀκράτητος ἐκ τῆς χαρᾶς. Ὁ νέος διδάσκαλος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μουσικῆς τέχνης τοῦ αἰῶνος. Ὁ δοὺξ ἐκλέκτωρ ἔλεγε διερχόμενος ἔμπροσθεν τοῦ συγγραφέως· «Ποῖος ἐπίστευε ποτέ, ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη κεφαλὴ ἐνέκλειε τόσα ὡραῖα καὶ ὑψηλὰ πράγματα;» Ὁ φίλος αὐτοῦ Becka τῷ ἔλεγεν, ἀφ' οὗ ἤκουσε τὴν σκηνὴν τῆς τρικυμίας εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν· «Ἰδοὺ ἀληθὴς τρικυμία· ἐν μέσῳ τῶν κυνικῶν καυμάτων δύναταί τις νὰ αἰσθανθῇ ψῦχος». Ἡ ζωηρὰ ἀπεικόνισις ὅλων τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν μεγαλείων τῆς φύσεως καθιστῶσι τὴν μουσικὴν τοῦ Μοζὰρ παγκόσμιον.

Ἂς ἀκολουθήσωμεν τώρα τὸν μέγαν καλλιτέχνην εἰς Βιέννην, ἔνθα ἐνεκατεστάθη τέλος ἡ πλάνος αὐτοῦ ζωὴ καὶ ἔνθα ὁ θάνατος ἀφήρπασεν αὐτὸν προώρως ἐν μέσῳ τῶν ὑψηλοτέρων ἔργων του. Ὁ Μοζὰρ ἐγκατέλιπε τὸ Μόναχον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Βιέννην, ὅπου τὸν προσεκάλει ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σαλζβούργου. Οὗτος, θέλων νὰ ἐπιδειχθῇ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ἦτο λίαν εὐχαριστημένος νὰ ἔχῃ μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀκολούθων του καὶ τὸν μικρὸν Μοζάρ, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη εἶχε φθάσει μέχρι τῶν ὤτων του. Ἔφθασεν εἰς Βιέννην τὸν Μάρτιον τοῦ 1781, ἀλλὰ τὸ ἀνεξάρτητον αὐτοῦ πνεῦμα δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἀγροῖκον τρόπον τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Μετὰ δύο μῆνας ὁ Μοζὰρ ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐνεργητικότητά του. Λίαν ἐνωρὶς εἰσήχθη εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ὑπέδειξεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὴν ἀνάγκην ἐθνικῆς μουσικῆς. Ὁ Ἰωσὴφ ὁ Β΄ τῷ παρήγγειλε νὰ συνθέσῃ γερμανικὸν μελόδραμα.

Τὸ μελόδραμα τοῦτο «Ἡ *ἁρπαγὴ τοῦ Σεραγίου*» 1 «Enlèvement au Sérail» ἐδιδάχθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὸν Ἰούλιον τοῦ 1782 καὶ ἡ ἐπιτυχία ἦτο πλήρης. Ἡ θέσις του ἦτο τοῦ λοιποῦ ἐξησφαλισμένη καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ πλέον ἐν Βιέννῃ. Ἡ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διαμονὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν εὐάρεστος δι' αὐτόν· ἐκεῖ ἠγάπησε νεάνιδα, ὀνομαζομένην Κωνσταντίαν Βέμπερ, τῆς ὁποίας τὴν χεῖρα ἐζήτησεν. Ὁ γάμος ἐτελέσθη τῇ 4 Αὐγούστου 1782. Ἡ δὲ ἀδελφή του ὑπανδρεύθη μετ' ὀλίγον χρόνον, ὅτε ὁ Μοζὰρ παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν πατέρα του.

Μετὰ τὸ ἀνωτέρω μελόδραμα συνέθεσε τὸ λαμπρὸν Oratorio «Ὁ μετανοῶν Δαυὶδ» (David pénitent), εἰς ὃ ἐξέφρασε πᾶν τὸ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐγκλειόμενον ὑψηλὸν καὶ εὐγενές. Ἡ ταχύτης καὶ ἡ εὐκολία μεθ' ἧς συνθέτει εἶνε ἀπαράμιλλοι. Ἐν μέσῳ τῶν καλλιτεχνικῶν αὐτοῦ ἀσχολιῶν εὗρισκε καιρὸν νὰ διδῇ μαθήματα καὶ μουσικὰς συναναστροφάς. Ἡμέραν τινὰ ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ἐζήτησε δυῳδίαν διὰ κλειδοκύμβαλον καὶ τετράχορδον. Τὴν παραμονὴν τῆς μουσικῆς συναυλίας ὁ Μόζαρτ στέλλει τὸ μέρος τοῦ τετραχόρδου εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐπιφορτισμένον καλλιτέχνην. Τὸ μέρος τοῦ κλειδοκυμβάλου θὰ ἐξετέλει αὐτὸς ὁ Μόζαρ. Ὅθεν τὴν προσδιωρισμένην ὥραν ἔρχεται καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον θέτει ἔμπροσθεν αὐτοῦ τετράδιον ἐκ λευκοῦ χάρτου. Ἀφ' οὗ ἐξετελέσθη ἡ δυῳδία ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε παρατηρήσει τοῦτο, ἐγείρεται τῆς θέσεώς του καὶ πλησιάζει τὸν καλλιτέχνην, ὅπως τὸν συγχαρῇ. Ριψας δὲ βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐρωτᾷ αὐτὸν ποῦ ἦτο γεγραμμένον τὸ μέρος, ὅπερ ἐξετέλεσε. «Ἐδῶ μέσα», ἀποκρίνεται ὁ Μοζαρ δεικνύων τὸ μετώπόν του. Πολλάκις διέθετε τὴν εὐκολίαν ταύτην περὶ τὸ γράφειν χάριν τῶν συναδέλφων του.

Ἐνῷ εὑρίσκετο ποτὲ εἰς Σραλζβοῦργον, ὁ διδάσκαλος τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας προστρέχει εἰς τὴν καλωσύνην του. Ἐπρόκειτο οὗτος νὰ συνθέσῃ δι' ὡρισμένην ἡμέραν δύο δυῳδίας, ἀλλ' αἴφνης ἀσθενήσας ἠναγκήσθη ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὴν ἐργασίαν του. Ὁ ἄσπληγχνος ἀρχιεπίσκοπος ἠπείλει νὰ τὸν ἀποβάλῃ τῆς θέσεώς του, ἐὰν αἱ δύο ἐκεῖναι δυῳδίαι δὲν ἦσαν ἕτοιμοι τὴν ὁριθεῖσαν ἡμέραν. Ὁ πτωχὸς μουσικὸς προστρέχει εἰς τὸν Μοζάρ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ὀπισθοχωρῶν ἐνώπιον γενναίας τινος πράξεως συνέθεσε τὰς δυῳδίας καὶ οὕτως ἔσωσεν ἐκ τῆς καταστροφῆς τὸν πτωχὸν ἀσθενῆ.

Ὁ Μοζὰρ ἤδη ἔφθασεν, ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς εὐφυΐας του. Τὰ τελευταῖά του ἔργα ηὔξανον τὴν φήμην του. ἥτις πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἦτο διεσπαρμένη καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Τὸ ἀξιοθαύμαστον δὲ εἶνε, ὅτι τὰ ἔργα τοῦ ὡρίμου ἀνδρὸς δὲν διέψευσαν τὰς μεγάλας ἐλπίδας τὰς γεννηθείσας ἐκ τοῦ ἐκτάκτου προτερήματος τοῦ παιδός. Αἴσθησιν μεγάλην προὐξένει ἑκάστη νέα συνθεσις τοῦ καλλιτέχνου.—Κατὰ τὴν ἐν Γαλλίᾳ διαμονήν του ἐμελέτησε κατὰ βάθος τὴν Γαλλικὴν φιλολογίαν, μετ' ἐνδιαφέροντος δὲ ἀνέγνωσε κωμικόν τι ἔργον τοῦ Beaumarchais τὸν «Γάμον τοῦ Φιγαρὸ» («Mariage de Figaro»). Τὸ ἀντικείμενον τῷ ἤρεσε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ μελοποιήσῃ. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του εἷς ποιητὴς Ἰταλός, Lorenço d'Aponte, καλούμενος, μετέφρασεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν.

Τὸ μελόδραμα τοῦτο παρεστάθη τὸ πρῶτον τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1786. Οἱ φθονεροὶ κατώρθωσαν νὰ ὀργανώσωσι συνομωσίαν, ἥτις κατέπεισε τοὺς ἠθοποιοὺς τοὺς μέλλοντας νὰ παραστήσωσι τὸ ἔργον, νὰ ὦσιν ἐναντίον τοῦ Μοζάρ. Ἡ πρώτη πρᾶξις παρεστάθη ἀθλίως καὶ ὁ Μοζὰρ ἔτρεμεν ἐξ ἀγανακτήσεως βλέπων τὴν κακὴν θέλησιν τῶν ἠθοποιῶν· τὸ δὲ κοινὸν ἠγνόει ἂν ἔπρεπε νὰ κατηγορήσῃ τοὺς ἠθοποιοὺς ἢ τὸν συγγραφέα. Μετὰ τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως ὁ Μοζὰρ διευθύνεται πρὸς τὸ θεωρεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, ἐμφανίζεται ἐνώπιον αὐτοῦ, παραπονεῖται διὰ τὴν κακεντρέχειαν τῶν ἠθοποιῶν καὶ

τὸν παρακαλεῖ χάριν τῆς τιμῆς τοῦ μελοδράματός του νὰ διατάξῃ, ὅπως διακοπῇ ἡ παράστασις. Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν παραδέχεται τοῦτο, ἀλλὰ στέλλει τὸν ὑπασπιστήν του, ἵνα ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς ἠθοποιούς, ὅτι ἅπαντες μετὰ τὴν παράστασιν θὰ φυλακισθῶσιν, ἂν δὲ δὲν παραστήσωσι μετὰ περισσοτέρας ἐπιτυχίας τὰς τελευταίας πράξεις. Τὸ μέσον τοῦτο ἐπέτυχε θαυμασίως. Ὅτε οἱ ἠθοποιοὶ ἐνεφανίσθησαν ἐκ νέου ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνόμιζέ τις, ὅτι μαγικὴ ῥάβδος εἶχεν ἐγγίσει αὐτούς. Παρέστησαν μετὰ τοσαύτης τέχνης καὶ ζωηρότητος, ὥστε τὸ κοινὸν ἐξερρήγνυτο εἰς φρενήρη χειροκροτήματα.

Καλλιόπη Κενδύνη.

ΑΙ ΥΔΑΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΗΣ κ. ΒΟΥΓΑ

Ὄνομα γυναικὸς ἐξόχου ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ κόσμῳ, προφερόμενον μετὰ θαυμασμοῦ καὶ συμπαθείας ἐγένετο κατ' αὐτὰς καὶ παρ' ἡμῖν γνωστόν.

Ὁ φιλοπρόοδος ἐν τῇ πόλει μας βιβλιοπώλης κ. Κάρολος Μπὲκ ἐπρομηθεύθη πλουσιωτάτην συλλογὴν ὑδατογραφιῶν τῆς ἐξόχου καλλιτέχνιδος, ἃς ἐξέθηκεν εἰς πώλησιν ἐν τῷ καταστήματί του.

Ὡς γνωστὸν ἡ διάσημος ζωγράφος ἀπεικονίζει μετ' εἰδικῆς δεξιότητος ἄνθη· ἀληθῶς δ' ἐκπλήττεταί τις πρὸ τῶν θαυμασίων συμπλεγμάτων τῶν ὡραιωρρόδων, καὶ μενεξέδων καὶ κρίνων καὶ μηκώνων. Τόσον πιστῶς ἀποδίδεται ἡ ἀνθηρότης, τὸ σχῆμα, ὁ χρωματισμὸς τῶν ἀνθέων, ὥστε ὡς σχέδια μὲν διὰ τὰς εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἀσχολουμένας, ὡς κόσμος δὲ δι' αἴθουσαν εἶναι ἀπαραμίλλου κάλλους.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἁπλοποίησις γάμων ἐν Τρανσυλβανίᾳ. Εἰς τὸν νομὸν Καλωνιάνα τῆς Τρανσυλβανίας οἱ γάμοι τελοῦνται μετὰ θαυμασίας εὐκολίας. Τὴν 12ην τοῦ Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους, γίνεται πανήγυρις τῶν παρθένων, συμφώνως πρὸς τὰ ἀρχαιότατα ἔθιμα.

Κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν, οἱ πατέρες ὁδηγοῦσι τὰς θυγατέρας των εἰς τὴν ἀγοράν, πᾶσα δὲ ἡ προῖξ τῆς κόρης εἰς ἐνδύματα καὶ ζῶα κομίζεται ἐκεῖ ἐπὶ φορτηγῶν ἁμαξῶν. Ἐν τῇ ἀγορᾷ ταύτῃ συνέρχονται καὶ ὅλοι οἱ ἔγοντες υἱοὺς διὰ γάμον. Οἱ πατέρες τότε τῶν νεανίδων κατὰ σειρὰν προβαίνουσιν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς καὶ φωνάζουσι διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς καὶ εὐκρινοῦς: Ἔχω κόρην διὰ γάμον. Τίς ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν κάμῃ νύμφην του. Οἱ συμπεθέροι προσέρχονται, ἐξετάζουσιν ἐπιμελῶς τὴν κόρην ὡς καὶ τὴν προῖκα αὐτῆς, ὁρίζουσι τὸ ἀντίπροικον καὶ οἱ γάμοι τελοῦνται τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Αἱ θυγατέρες τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας. Γνωστὸν ὅτι ἡ ἀνατροφὴ τῶν ἡγεμονίδων τῆς Ἀγγλίας ὑπῆρξε πρωτοφανὴς εἰς τὰ βασιλικὰ τοῦ κόσμου χρονικά. Ἑκάστη τούτων ἐξησκήθη εἰς τὴν ραπτικὴν καὶ κοπτικὴν ὑπὸ εἰδικῆς ραπτρίας. Εἰς τὴν μαγειρικὴν δὲ ὑπεβλήθησαν ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας. Ἑκάστη τούτων εἶχεν ἴδιον μηχανικὸν μαγειρεῖον ἐν Ὀζβώρνῃ, ἔνθα ἐξησκεῖτο πρὸς κατασκευὴν διαφόρων δεσμάτων καὶ ζυμαριῶν. Μετέβαλον εἰς κομπόστας καὶ σιρόπια τοὺς παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων συλλεγομένους καρποὺς καὶ προητοίμαζον θαυμάσια γεύματα εἰς τοὺς ἡγεμονικοὺς ἀδελφούς των, οἵτινες ἐτίμων ταῦτα δι' ὀρέξεως ἀξιοθαυμάστου. Εἷς τούτων μάλιστα τόσον ἐθέλχθη ὑπὸ ἐπιτυχεστάτου τινος ὀδέσματος, ὥστε ἀπένειμεν ἔκτοτε εἰς τὴν κατασκευάσασαν αὐτὸ ἡγεμονόπαιδα τὸν τίτλον ἀ ρ χ ι μ α γ ε ί ρ ο υ.

Γυνὴ δήμαρχος ἐν Ρουμανίᾳ. Οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου Ρανέσκη ἐν Ρουμανίᾳ ἐξέλεξαν δήμαρχον τῆς πόλεώς των τὴν κ. Ἄνναν Τονέσκου. Πρώτην δημοτικὴ πάρεδρος ἐξελέγη ἡ νύμφη αὐτῆς δεσποινὶς Ἀλεξανδρίνα Τονέσκου, ἐνῷ ὁ κ. Τονέσκος εἶναι εἰρηνοδίκης ἄλλου δήμου.

Ἰατρικὸς γυναικεῖος Σύλλογος ἐν Πετρουπόλει. Τῇ 15 Νοεμβρίου ἐτελέσθησαν ἐν Πετρουπόλει αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ γυναικείου ἰατρικοῦ Συλλόγου, ἱδρυθέντος τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς δόκτορος κ. Ροδοθωναγιουσωοτράγια. Αἱ συνελθοῦσαι κυρίαι ἰατροὶ ἦσαν ἑξήκοντα περίπου, πρόεδρος δ' αὐτῶν ἐξελέγη παμψηφεὶ ἡ διάσημος ἰατρὸς κ. Σαβανώβα.

ΜΕΓΑ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ χειμερινοῦ Θεάτρου ἐκανοποιοῦσα τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ὑποστηριξάντων αὐτὴν συνεδλήθη μετὰ τῆς ἀνὰ τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην περιοδευούσης διασήμου ἠθοποιοῦ κ. Judick, ἥτις ἐδέχθη νὰ δώσῃ μετὰ τοῦ θιάσου της παραστάσεις τινὰς ἐνταῦθα.

Τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν θὰ σπεύσῃ βεβαίως ἀθρόον εἰς τοιαύτην ἀσυνήθη διὰ τὴν πόλιν μας καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ θέσεις καταλαμβάνονται ἀπὸ τοῦδε, συνιστῶμεν εἰς τὰς κ.κ. ἀναγνωστρίας μας νὰ σπεύσωσι, ἵνα μὴ ἀπολέσωσι τὴν λαμπρὰν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ θαυμάσωσι μίαν τῶν ἐξοχωτέρων καλλιτεχνίδων τῆς Παρισινῆς σκηνῆς.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ

Κέντρον οἰκογενειακῶν συναθροίσεων κατέστη ἀνὰ πᾶσαν μεταμεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς τὸ Θέατρον τῶν Ποικιλιῶν τοῦ κ. Ἀσλάνη. Ἡ ἑταιρία τῶν ποδηλατιστῶν διασκεδάζει πάντας διὰ τῶν θαυμασίων ἀσκήσεών της. Αἱ δύο μικραὶ κοραϊδίες ἢ ἐκ τοῦ ὁδοιπορικοῦ σακκιδίου ἑκάστοτε ἐξαγομένη καὶ πετῶσα ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου ὡς καὶ ὀλίγον μεγαλητέρα σύντροφός της κατέκτησαν τὰς συμπαθείας πάντων. Μουσικὴ λαμπρά, αἴθουσαι πολυτελῶς διεσκευασμέναι, καὶ ὑπηρεσία προθυμοτάτη καθιστῶσι τὸ Θέατρον τῶν Ποικιλιῶν ἐν τῶν ψυχαγωγοτέρων κέντρων τῶν Κυριακῶν, τώρα μάλιστα ὅτε ὁ χειμὼν ἐμποδίζε τοὺς περιπατητὰς νὰ συναθροίζωνται ἐν ταῖς πλατείαις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Δ. Α. **Ἀθήνας**. Ὄχι, διότι ἐνδεχόμενον νὰ παρεξηγηθῶμεν. — Καν Π. Π. **Νέαν Ρωσσίαν**. Τὴν εὐτυχίαν πολλοὶ μέχρι σήμερον ἐζήτησαν, ἀλλ' ὀλίγιστοι εὗρον. Ἔχετε, λέγετε, μόνωσιν καὶ ἐρημίαν. Δὲν ὑπάρχουσι λοιπόν

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗι

— Τότε, θεῖέ μου, ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ νεᾶνις, θὰ ἦμαι ἡ σύζυγος τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ καὶ κακούργου δολοφόνου.

Ὁ κ. Ραμελαὶν ἀντέστη εἰς τὴν παράδοξον ταύτην ἀπαίτησιν τῆς ἀνεψιᾶς του, ἀλλ' ἡ ἀμετάτρεπτος ἐπιμονὴ ἐκείνης ὑπερίσχυσε. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς ἐντόνους καὶ πικρὰς τοῦ θείου διαμαρτυρήσεις, οὗτος ἠναγκάζετο ν' ἀνομολογῇ ἐν τῷ βάθει τῆς συνειδήσεώς του, ὅτι ἡ νεᾶνις εἶχε δίκαιον. Ὁ τίμιος δὲ ἐκεῖνος ἄνθρωπος, βλέπων, ὅτι τὸ τέκνος, ὅπερ αὐτὸς εἶχεν ἀναθρέψει, εἶχε χαρακτῆρα τόσον εὐθὺν καὶ τίμιον, ἠσθάνετο μεγάλην καὶ ὑπερήφανον εὐτυχίαν.

Τὴν αὐτὴν δὲ πάλην, ἣν ἡ Μαγδαληνὴ ἐπάλαισεν, ὅπως μεταπείσῃ τὸν θεῖόν της, ἐδέησε καὶ οὗτος νὰ καταδάλῃ, ὅπως πείσῃ τὸν Ἰάκωβον νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὸν ἐν τῇ φυλακῇ γάμον.

— Ποτὲ δὲν θὰ παραδεχθῶ τοιαύτην θυσίαν, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ νέος. Ἡ γενναιότης τῆς Μαγδαληνῆς μὲ συγκινεῖ, ἀλλὰ δὲν ὀφείλω ν' ἀποδεχθῶ τοιαύτην ἐκ μέρους της θυσίαν.

Ὁ θεῖος διεβίβασε πρὸς τὴν ἀνεψιάν του τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἰακώβου

— Εἰπὲ αὐτῷ, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ὅτι δὲν δικαιοῦται ν' ἀποσύρῃ τὸν δοθέντα μοι λόγον του, ὡς καὶ ἐγὼ τὸν ἰδικόν μου. Ὡρκίσθη νὰ γείνῃ σύζυγός μου. Ὀφείλει νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν ὅρκον του.

Ἡ εὐγλωττία τοῦ θείου καὶ τῆς ἀνεψιᾶς μετέπεισε τὸν νέον καὶ μετὰ δωδεκα ἡμέρας ἅμαξά τις ἔφερεν εἰς τὴν δημαρχίαν τρεῖς ἄνδρας, ἐν οἷς ὁ Ἰάκωδος καὶ οἱ δύο ἄλλοι οἱ μάρτυρές του.

Οἱ δύο οὗτοι μάρτυρες ἦναν ὁ πιστὸς ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν Βιρὼ καὶ εἷς χωροφύλαξ, προσκεκολλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Εἰσερχόμενοι οἱ τρεῖς οὗτοι ἄνδρες εἰς τὴν ἐν τῇ δημαρχίᾳ αἴθουσαν τῶν γάμων, εὗρον ἀναμένοντας αὐτοὺς τὴν Μαγδαληνὴν μετὰ τοῦ θείου της καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν. Ἦσαν οἱ ἰδικοί της μάρτυρες. Ἡ τέλεσις τοῦ μυστηρίου δὲν διήρκεσε πολύ. Οὐδεὶς ἤθελε πιστεύσει, βλέπων τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον νεανίαν, μὲ τὸ ἀξιοπρεπὲς καὶ εἰλικρινὲς βλέμμα του, μὲ τὴν φωνὴν διαυγῆ καὶ ἠχηράν, μὲ ὕψος ἀποπνέον ἀκέραιον καὶ ἔντιμον χαρακτῆρα, θέτοντα τὴν χεῖρα ἐν τῇ τῆς ἀγνῆς παρθένου, ὅτι ἦτο φυλακισμένος, ἕτοιμος νὰ καταλάβῃ τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου διὸ τὸ πλέον ἀποτρόπαιον καὶ τερατῶδες τῶν κακουργημάτων.

Θλιβερὰ συγκίνησις κατέλαβε πάντας, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δήμαρχος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν νέον τὴν στερεότυπον ἐρώτησιν:

— Κύριε δὲ Γραμπραί, συγκατατίθεσθε νὰ λάβητε ὡς σύζυγον τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνὴν Ραμελαίν;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀτυχοῦς νέου ἐπληρώθησαν δακρύων. Ἔστρεψε τὸ περιαλγὲς βλέμμα του πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν κόρην, ἥτις μετὰ τόσης αὐταπαρνήσεως ἤνωνε τὴν τύχην της μὲ τὴν θλιβερὰν ζωήν του, καὶ μόλις μετὰ πάροδον στιγμῶν τινων κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ:

— Ναί!

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν ἡ νεᾶνις ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς καὶ ὑπερηφάνου:

— Ναί!

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένων διατυπώσεων, ἡ Μαγδαληνὴ ἐστράφη πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης σύζυγόν της καὶ, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα, τῷ εἶπεν ἀφελῶς:

— Ἐς αὔριον, Ἰάκωδε! Καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ θείου της, ὅστις μετὰ πολλῆς δυσκολίας συνεκράτει τὰ δάκρυά του. Ὁ Ἰάκωδος ἀρ' ἑτέρου ἀνῆλθε μετὰ τῶν μαρτύρων του εἰς τὴν ἅμαξαν, ἥτις ἐπανέφερεν αὐτοὺς εἰς τὴν φυλακήν.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν αὐτὴν πρωϊνὴν ὥραν οἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ἑνωθέντες προσήρχοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν φυλακῶν, ἵνα δεχθῶσι καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς θρησκείας ἐπὶ τοῦ γάμου αὐτῶν. Οἱ δύο νέοι κρατούμενοι ἀπὸ τῆς χειρὸς ἀνῆλθον τὰς πρὸς τὸ ἱερὸν βαθμίδας καὶ ἔστησαν ἀπέναντι τοῦ ἀναμένοντος αὐτοὺς ἱερέως. Ἡ ἱερουργία ὑπῆρξε

ὀρρανὰ ἐν τῇ πόλει σας πρὸς περίθαλψιν, πάσχοντες καὶ δυστυχεῖς πρὸς παραμυθίαν; Ἀνιᾶτε. Ἐπιδοθῆτε εἰς μελέτας σοβαρὰς καὶ ἐποικοδομητικάς, εἰς ἐκμάθησιν καλῆς τινος τέχνης, ζωγραφικῆς, μουσικῆς ἢ ὅ,τι ἄλλο, εἰς μελέτην ξένης γλώσσης. Καλὸν βιβλίον εἶναι ὁ καλλίτερος καὶ πιστότερος φίλος καὶ σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου. Πρὸ παντὸς ἄλλου μὴ ἀρίνητε νὰ σᾶς καταλαμβάνῃ ἡ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας ἀποπνεομένη μελαγχολία. Εἶναι ἡ χειρίστη τῶν νόσων. Ἐὰν δύνασθε, ταξειδεύσατε. Ἔλθετε εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀναλαμβάνομεν νὰ σᾶς ἐνασχολήσωμεν ὅσον θέλετε. — Κον Εὐ. Μ. μεταξουργόν. Ποῦ νὰ τὸ στείλωμεν, ἀφοῦ ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας δὲν σημειοῦτε τὴν διεύθυνσίν σας. — Καν Αἰ. Γ. Π. **Πόρον**. Δὲν ἔσταλη, διότι οὐδέποτε ἐλήφθη ἀντίτιμον.—Καν Α. Ε. Η. **Ἀθήνας**. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐγενεῖς κρίσεις σας. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὰς ὑπηρετρίας μας κακὰς καὶ ἀνυποφόρους, ὡς λέγετε, εἶναι ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἐντελὴς ἔλλειψις ἠθικῆς μορφώσεως. Τὸ Κυριακὸν σχολεῖον προτίθεται τὴν βελτίωσιν τοῦ κακοῦ τούτου. Στείλατε τὰς ὑπηρετρίας σας εἰς τὸ σχολεῖον αὐτὸ καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοὶ δόσητε δίκαιον. — Καν Μ. Γρ. Στ. **Κραβασαράν**. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συνδρομὴ «Saison» ἐτησία δρ. 12. Τοῦ ἄλλου περιοδικοῦ ἀγνοοῦμεν.— Καν Ἐμμ. Π. **Ρέθυμνον**. Δὲν μᾶς ὡρίζετε τὰ καθήκοντα, ἅτινα θὰ ἀναλάβῃ ἡ ἐν λόγῳ παιδαγωγὸς καὶ τί προσφέρετε. Εὑαρεστηθῆτε νὰ διασαφηνίσητε τὴν προηγουμένην σας, ἵνα συμμορφωθῶμεν καταλλήλως. — Καν Π. Δ. Μ. **Χίον**. Τὰ ἀργυρόστικτα καὶ χρυσόστικτα τῆς κ. Καρασταμάτη στοιχίζουσιν 25 δρ. ὁ πῆχυς.—Καν Π. Λ. **Πύργον**. Λαχεῖα δὲν ἐκληρώθησαν τὸ Νέον ἔτος. Θὰ σᾶς ἀγοράσωμεν διὰ τὴν προσεχῆ κλήρωσιν Χρήματα ἐλήφθησαν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Ἀχροστιχὶς ἐλήφθη Γράφομεν. Μυρίας εὐχαριστίας διὰ συγχαρητήριον τηλεγράφημα. — Καν Τ. Π. Μ. Port-Saïd. Ἐλήφθησαν. Ἡμερολογια ἀπεστάλησαν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν — Κον Δ. Α. Chibin-El-Com. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Συνδρομὴ ἐτησία φρ. χρ. 8. Ἀποστέλλετε τοκομερίδιον Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἢ Αἰγ. γραμματόσημα.—Κον Α. Μ. Α. **Τύρνοβον Βουλγαρίας**. Ἀπεστάλησαν τρίς.—Καν Εὐ. Γ. Σ. **Ζάκυνθον**. Εὐγενὴς ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ προσφοράν.— Καν Μ. Ρ. **Λεβαδείαν**. Ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν.—Καν Δ. Κ. **Ἀθήνας**. Δύνασθε νὰ διασκεδάσητε ἀδαπάνως, ὡς θὰ ἴδητε ἐν προσεχῶς δημοσιευθησομένῳ ἄρθρῳ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Νέα κολλητικὴ οὐσία. Βράσατε ἐντὸς ὕδατος ἓν τεμάχιον λευκῆς ὑέλου. Ἐνῷ εἶναι πολὺ θερμὴ ἐξάγετε τοῦ βραστοῦ ὕδατος καὶ βυθίζετε αὐτὴν εἰςψυχρόν. Τοῦτο τὴν καθιστᾷ λίαν εὔθραυστον. Τὴν κοπανίζετε εἰς λεπτοτάτην κόνιν, τὴν περᾶτε διὰ λεπτοτάτης σήτας, τὴν ἀναμιγνύετε μὲ λευκὸν ὠοῦ. Τρίβετε τὸ μίγμα σας καλῶς ἐπὶ τεμαχίου μαρμάρου, μέχρις οὗ καταστήσητε αὐτὸ ὅσον τὸ δυνατὸν πυκνότερον. Συγκολλήσατε μὲ τὸ μίγμα τοῦτο ἐν δοχεῖον συντετριμμένον, ἢ πιάτα, ἢ ὅ,τι δήποτε ἐκ πορσελάνης ἢ φαϊεντοῦ σκεῦος. Καὶ ἐὰν τὸ σκεῦος σας διαρραγῇ δὲν ἐκκολᾶται ὅμως.

Ἐὰν ἔχητε δοχεῖον ἢ λεκάνην ἢ πινάκιον ἐκ πορσελάνης ραγισμένον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου χύνεται τὸ ὕδωρ ἢ πᾶσα ρευστὴ οὐσία, τότε τρίβετε ἰσχυρῶς τὸ ραγισμένον μέρος μὲ ψύχαν πικραμυγδάλου. Συγκολλᾶται ἐντελῶς καὶ δύνασθε ἀφόβως νὰ θέσητε ἐν αὐτῷ οἷον δήποτε ρευστόν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μῆλα παραγεμιστά. Καθαρίσατε τὰ μῆλα σας, ἀφαιρέσατε τοὺς σπόρους καὶ τὴν οὐράν, χωρὶς νὰ τὰ κόψητε. Θέσατε αὐτὰ κατὰ σειρὰν ἐντὸς δοχείου πηλίνου, γεμίσετε τὸ κενὸν μὲ ψιλὴν ζάχαριν ρίψατε 2—3 κουταλιαὶ νερὸ καὶ ὀλίγην ψιλὴν ζάχαριν καὶ βάλλετέ τε εἰς φοῦρνον ἐλαφρόν. Κατασκευάσατε ἰδιαιτέρως ριζόγαλον. Ὅταν εἶναι ἕτοιμον ὡς καὶ τὰ μῆλα, τοποθετεῖτε ταῦτα κατὰ σειρὰν εἰς τὸ δοχεῖον, ἐνῷ ἔχετε τὸ ριζόγαλόν σας θερμὸν ἔτι, ξύσετε ὀλίγον φλοιὸν λεμονίου καὶ θέτετε πάλιν εἰς τὸν φοῦρνον δι' ὀλίγα λεπτά· Εἶναι ὡραῖον καὶ γευστικώτατον γλύκισμα.

Καταῖφι. $^1/_2$ ὀκ. καταῖφι, 150 δρ. βούτυρο 350 δρ. ζάχαρι καὶ 100 δρ. ψύχαν αμυγδάλων, καθαρισμένων καὶ κοπανισμένων. Τοποθετεῖτε εἰς τὸ ταψὶ ἓν στρῶμα καταῖφι, ἓν στρῶμα ἀμύγδαλα. Βράζετε τὸ βούτυρον καὶ τὸ χύνετε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Τὸ στέλλετε εἰς τὸ φοῦρνον, Ἅμα εἶναι ἕτοιμον δένετε τὴν ζάχαριν, προσθέτουσα καὶ τὸ ὀξὺ ἑνὸς λεμονίου. Περιχύνετε δι' αὐτῆς τὸ καταῖφι καὶ τὸ κόπτετε εἰς τεμάχια.

Πολλαὶ τῶν κ.κ. συνδρομητριῶν μας καλαὶ οἰκοδέσποιναι εὑρίσκονται συνεχῶς εἰς ἀληθῆ ἀμηχανίαν προκειμένου περὶ ἐπιτυχοῦς κατασκευῆς σαλάτας ἢ καὶ ὀρεκτικῶν φαγητῶν. Ἡ ἀποτυχία των προκύπτει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ ἐλαίου, ὅπερ σπανίως εὑρίσκει τις καθαρόν, ἐλαφρόν, εὔγευστον.

Ἐπιθυμοῦσαι λοιπὸν καὶ εἰς τοῦτο ἔτι νὰ φανῶμεν χρήσιμοι ταῖς κ.κ. συνδρομητρίαις μας, γνωρίζομεν αὐταῖς ὅτι ὡραῖον ἀγουρέλαιον Κηφισσιᾶς πωλεῖται ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Νικολάου Μάγκλαρη, κειμένῳ παραπλεύρως τοῦ παντοπωλείου «Λαύριον» ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Σταθμοῦ τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀττικῆς, ἐντὸς τῆς οἰκίας Ρενιέρη. Ἑκάστη ὀκὰ πωλεῖται ἀντὶ 1,80 λεπτά.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ ΓΙΑΟΥΡΤΙΑ

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ δια γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμοῦ, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, νευρικοὺς καὶ ἀναιμικούς. Ἀφίνομεν τὰ μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νωπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄδολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσης ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ἡμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Γιανέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀρ. 5 ὡς παρέχον γάλα παχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νωπὸν βούτυρον ὑπερτεροῦν καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Κ/πόλεως καϊμάκια, γιαούρτια τόσον ὡραῖα, καὶ χωνευτικά, ὥστε ἀντικαθιστῶσιν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ ὡραιότερον γλύκισμα Αἱ τιμαὶ δ' αὐτῶν τῶν ὡραίων προϊόντων τῆς γαλακτομίας τοῦ κ Γιανέτσου μετριώταται.

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

ΧΡ. ΛΕΟΥΣΗ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀριθ. 25.

Ὡραῖον καὶ κομψοτεχνικῶς διεσκευασμένον δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὰ πλουσιώτερα τοιούτου εἴδους Παρισινά. Ἐν αὐτῷ εὑρίσκει πᾶσης ἡλικίας γυνὴ πάντα τὰ εἴδη τοῦ καλλωπισμοῦ της. Ἀρώματα ἐκλεκτὰ προσφάτως ἐκ τῶν ὀνομα τοτέρων ἐργοστασίων τῶν Παρισίων κομισθέντα, **πούδρας** λευκάς, ὠχρὰς, ροδίνους, **χειρόκτια, κτένας, δεκαλυστῆρας, πομάδας, ψύκτρας περικνημίδας, κομβία** καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη εἰς τιμὰς μετριωτάτας, συνδυαζομένας μετὰ ποιότητος ἀρίστης καὶ ὑπηρεσίας προθύμου.

συγκινητικὴ καὶ θλιβερά. Ὁ Ἰάκωβος μετέφερεν ἐναλλὰξ τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς Μαγδαληνῆς πρὸς τὸν ἐσταυρωμένον, ὅστις ἐφαίνετο λέγων αὐτῷ: «Ὑπόφερε, ἀλλὰ καὶ ἔλπιζε». Ἠτένιζε πρὸς τὴν νέαν σύζυγόν του, τὴν ἀγνὴν ἐκείνην εἰκόνα τῆς νεότητος καὶ ἀρετῆς, τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ καρτερίας, καὶ ηὐχαρίστει τὸν θεόν, διότι τῷ ἔστειλε τὸν ἄγγελον τοῦτον, ἵνα μετριάσῃ τὴν λύπην καὶ ἀπελπισίαν του. Ὡραία ὑπέρ ποτε ἄλλοτε ἡ Μαγδαληνή, κατὰ τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ἠκτινοβόλει ἐκ μυστηριώδους γοήτρου. Ἡ ἀφοσίωσις καὶ αὐταπάρνησίς της ἀπέδιδον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἰδεῶδές τι, ὅπερ τὴν ἀνεδείκνυεν ὑπεροχωτέραν τῶν λοιπῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱερεὺς ἐτέλει τὸ μυστήριον, ὁ Ἰάκωβος ἔρριψεν, ἀκουσίως του σχεδόν, ἓν βλέμμα περὶ αὐτὸν καὶ εἶδεν ἡμιανεῳγμένας τὰς θύρας τῶν κλωβῶν τῶν καταδίκων καὶ πληθὺν ἐξ αὐτῶν, ἀτενίζοντων μετὰ περιεργείας πρὸς τοὺς ἐκτελοῦντας τὸ μυστήριον. Ἀνελογίσθη τότε, ὅτι ἐκ τῶν τεσσάρων τοῦ γάμου του μαρτύρων οἱ τρεῖς ἦσαν ἄνθρωποι ἀστυνομικοὶ καὶ μόνος ὁ κ. Ραμελαὶν ἀντεπροσώπευεν ἐν τῷ ναῷ ἐκείνῳ τὴν ἐλευθέραν καὶ ἔντιμον κοινωνίαν. Συνέκρινε τὸν πτωχὸν καὶ ἄθλιον τοῦτον ναΐσκον πρὸς τὸν ἐν ἑορτῇ μεγαλοπρεπῆ ναόν, τὸν βρίθοντα ἐκλεκτοῦ κόσμου καὶ μουσικῶν συμφωνιῶν καὶ ἀνθέων, ἐν' ᾧ ἐλεύθερος οὗτος θὰ ὡδήγει κατὰ τὴν ἐπίσημον τοῦ βίου του ἡμέραν τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του, τὴν κόρην ταύτην τῶν ὀνείρων καὶ τοῦ ἔρωτός του. Βλέπων δὲ τὴν σκοτεινὴν καὶ καταδεδικασμένην ἐκείνην μόνωσιν, τὴν θλῖψιν καὶ τὴν μελαγχολίαν, ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς ἁγίας ἐκείνης κόρης, ἥτις προσῆλθε μετὰ τόσης ἀγάπης, ὡς θῦμα εἰς τὸ θυσιαστήριον.

Μετὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ἱερουργίας οἱ δύο νεόνυμφοι κατὰ τὰ προαποφασισθέντα ἀπεχωρίσθησαν, χωρὶς οὔτε τὸν νυμφικὸν κὰν νὰ ἀνταλλάξωσιν ἀσπασμὸν πρὸ τῶν μετὰ δυσκολίας συγκρατούντων τὰ δάκρυά των μαρτύρων. Μόνον ἡ Μαγδαληνὴ ἀπέσπασε τοῦ στήθους της τὴν δέσμην τῶν λεμονανθῶν, τοῦ μόνου τούτου νυμφικοῦ της στολισμοῦ, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χείλη της καὶ μετὰ ταῦτα τὴν προσέφερεν εἰς τὸν Ἰάκωβον.

Οὗτος τὴν ἔλαβε, τῇ ἐναπέθηκεν ἕτερον φίλημα καὶ τὴν ἔθηκεν ὡς ἅγιον ἐγκόλπιον ἐντὸς τοῦ κόλπου του.

.....

Τὴν ἐπαύριον τῆς πενθίμου ταύτης τελετῆς ὁ κ. Ραμελαὶν εἰργάζετο μελαγχολικῶς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, ἀσχολούμενος εἰς ταχτοποίησιν τῶν ἐγγράφων, τῶν ἀφορώντων τὴν ὑπόθεσιν ταῦ Ἰακώβου, ὅτε ἡ γραῖα θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν ἀποτόμως, καὶ ἀσθμαίνουσα, ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κρεπινέ.

— Ἂς εἰσέλθῃ ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ γέρων δικηγόρος, μὲ τὸ βλέμμα σπινθηροβολοῦν ἐξ ἐλπίδος.

Ὁ Κρεπινὲ εἰσῆλθε περίλυπος. Ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ Μαλλιὼ μὲ τὸν φαιὸν τοῦ Ρωβέρτου Γεβρ πῖλον τῷ εἶχε διαφύγει τόσον ἀποτόμως, συναποφέρων καὶ τὴν μόνην ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ Ἰακώβου, τὸν ἐβασάνιζεν ἀπελπιστικῶς.

— Λοιπὸν τί εἰδήσεις; ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος

Ὁ ἀτυχὴς Κρεπινὲ στενάζων, ἤρξατο νὰ διηγῆται τὰς περιπετείας του καὶ δακρύων σχεδὸν ἐπέρανε·

— Καὶ ἐνῷ ἤμην βέβαιος, ὅτι ὁ φαιὸς πῖλος θὰ περιήχετο ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ἐξηφανίσθη ὡς ἀστραπὴ καὶ τώρα εὑρίσκεται ἀναμφιβόλως εἰς Ἀγγλίαν

— Εἶναι λυπηρὸν τοῦτο, ἀνεφώνησεν ὁ δικηγόρος. Ὁ πῖλος αὐτὸς ἦτο ἡ μόνη ἐλπὶς σωτηρίας ..

—Ναί! Ναί! Εἶμαι ἕνας ἠλίθιος νὰ ἀφήσω νὰ μοὶ φύγῃ, καὶ ποιῶν κίνημα τῆς χειρὸς ἀπελπιστικὸν ἔρριψεν ἐξ ἀπροσεξίας κατὰ γῆς τὸν ἰδικόν του πῖλον, ὅστις ἐκυλίσθη μεχρι τῶν ποδῶν τοῦ δικηγόρου. Ὁ Κρεπινὲ ἔκυψε νὰ λάβῃ τὸν πῖλόν του, ἀλλὰ μόλις ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ ἀνωρθώθη ὡς παράφρων. Ἰδού, ἰδοὺ ὁ πῖλος, κύριε Ραμελαίν! Τὸν ἤλλαξα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω. Τὸν ἤλλαξα εἰς τὸ καφενεῖον ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μοὶ ἔφυγεν ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος.

Ἰδοὺ εἶπεν, ἡ ὀτή, ἐξ ἧς διῆλθεν ἡ σφαῖρα τοῦ κ. Ἰακώβου.

Ὁ δικηγόρος ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς.

(ἀκλουθεῖ)